

În lumea cărților

Nr. 3, an școlar 2012/2013

ISSN 2248 – 163X

„Există două feluri de a ne plimba printr-o pădure. În primul fel ne mișcăm ca să încercăm s-o luăm pe una sau mai multe căi (ca să ieșim din ea cât mai repede, sau ca să reușim să ajungem la casa Bunicii, sau a lui Prichindel, sau a lui Hänsel și Gretel); în cel de-al doilea fel, ne mișcăm ca să înțelegem cum anume e alcătuită pădurea, și de ce unele poteci sunt accesibile, iar altele nu. Tot așa, există două moduri de a parcurge un text narativ. Acesta se adresează mai întâi de toate unui cititor-model de primul nivel, care dorește să știe (în mod îndreptățit) cum anume o să se termine povestea [...]. Dar textul se adresează și unui cititor-model de al doilea nivel, care se întreabă ce tip de cititor îi cere povestirea aceea să devină, și vrea să descopere cum procedează autorul-model care îl instruieste pas cu pas.”
(Umberto Eco, **Șase plimbări prin pădurea narativă**)

Parteneri:

Școala Gimnazială Livada-Arad

Asociația Împreună suntem viitorul

Redactor prof. Kuschausen Cristina
Colaboratori: prof. Hrenciuc Carmen
prof. Andronie Elisabeta
prof. Chifor Camelia

Cuprins:

Concursul Național Ești în trend și dacă citești,.....	2
Proiectul cultural De la puterea buzduganului, la farmecul ghiocului	6
Basmul toamnei	7
O nouă abordare a cercului de lectură	9
Concursul Național Citește și tu!	9
O călătorie de neuitat la bordul Albatrosului	10
Călător în lumea basmului	14
Împărătesele anotimpurilor, de Almași Renata	15
Iubirea adevărată, de Miculiș Laura	16
Feciorul unui servitor, de Brojban Andra	18
Malîștea, de Hurezan Florina	20
Steaua aleasă, de Stoia Alexandra	22
Simpozion Național Oltenia literară postbelică	24
Din activitățile noastre – Concurs on-line de poezie	29
Canavaua textului – Hanul Ancuței – de la slovă, la machetă	30
Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie	31
Mihai Viteazul, între realitate și ficțiune	32
Din lumea cărților, direct pe scenă	33
Programul Să știi mai multe, să fii mai bun.....	34
Facebook-ul personajelor	37

Concursul Național Ești în trend și dacă citești

Proiect finanțat de **S.C. OMV Petrom S.A.** în cadrul platformei **Țara lui Andrei**,
un program de responsabilitate socială

„Universul este o imensă carte” este lozinca în care au crezut membrii Asociației Împreună suntem viitorul, organizatorii Concursului Național Ești în trend și dacă citești. Faza națională a acestui proiect s-a desfășurat în Arad, în perioada 7-9 iunie.

Proiectul **Ești în trend și dacă citești**, coordonat de doamna prof. Cristina Kuschausen și organizat de prof. Hrenciuc Carmen, prof. Andronie Elisabeta (Grup Școlar „Gheorghe Lazăr” Pecica) și prof. Chifor Camelia Grup Școlar („Gheorghe Lazăr” Pecica) a fost finanțat de **S.C. OMV Petrom S.A.**, în cadrul platformei **Țara lui Andrei**, un program de responsabilitate socială, iar partenerii au fost Casa Corpului Didactic Alexandru Gavra-Arad, Școala Gimnazială Livada-Arad, Colegiul Național Elena Ghiba Birta-Arad, Cenaclul Lucian Emandi-Pecica și Grup Școlar Gheorghe Lazăr-Pecica. Acest proiect și-a propus să promoveze activitățile literare desfășurate în mod sincretic cu scopul de a apropia tânăra generație de farmecul lecturii. Treizeci și trei de echipe au hotărât să meargă **Pe urmele personajului meu preferat**, iar douăzeci dintre acestea au participat la faza națională a proiectului. Pe lângă cele douăzeci de echipe din țară, la faza națională s-au prezentat și patru echipe din județul Arad.

Etapă de promovare a proiectului:

Perioada de promovare s-a desfășurat în perioada 3 martie-20 martie 2012. Pe parcursul acestei perioade, peste 3000 de unități școlare din întreaga țară și din străinătate (școli cu predare în limba română din afara granițelor) au fost informate cu privire la desfășurarea concursului. Informarea s-

a realizat prin poșta electronică a unităților școlare și postarea pe site-ul școlii <http://scoala.livada-arad.ro> și <http://edu.moodle.ro/course/view.php?id=490> în cadrul revistei Preparandia, o revistă coordonată de doamna prof. univ. Florica Faur.

Promovarea proiectului s-a realizat și în presa locală (Glasul Aradului):

<http://glsa.ro/arad/cultural/35498-%E2%80%9Electuriada-2012-esti-in-trend-si-daca-citesti-un-proiect-de-incurajare-a-lecturii-in-randul-tinerilor.html> și în ziarul local al comunei Livada: Jurnalul Local, 20 martie 2012, nr. 229.

În data de 7 iunie, prof. Kuschausen Cristina și prof. Hrenciuc Carmen au prezentat proiectul și în cadrul unei emisiuni culturale intitulate *Atitudini* difuzată la postul local de televiziune InfoTV.

După finalizarea proiectului, au apărut numeroase articole în presa locală cu privire la desfășurarea proiectului: Jurnalul local, nr. 240, 13 iunie 2012, Glasul Aradului: <http://glsa.ro/arad/stiri-informatii-administratie-social-arad/48398-municipiul-arad-a-gazduit-zilele-trecute-un-concurs-national-de-literatura.html> și OviDan, Oradea: http://www.ovidan.ro/?p=articles.detail_s.7149, articole scrise chiar și de participanții de la faza națională.

Înscrierea echipelor în concurs:

În perioada 25 martie-20 mai, treizeci și trei de echipe s-au înscris la proiectul național **Ești în trend și dacă citești**.

Din echipele participante, pe data de 30 mai, douăzeci de echipe, fără cele participante din Arad, au fost anunțate

că vor participa la faza națională a Concursului **Ești în trend și dacă citești**. Cadrele didactice care au participat la acest proiect sunt: Chiprian Cristina (Iași), Nacu Iuliana (Roman), Lumezeanu Elena (Târgu-Jiu), Suru Camelia (Oravița), Romaga Maria (Suceava), Hopp Cristina (Câmpulung Moldovenesc), Ciobănuț Marcela (Sibiu), Cerchizan Nicoleta (Zalău), Văduva Amalia (Craiova), Cristina Staicu (Ialomița), Chirteș Gabriela (Cluj-Napoca), Kovacs Anamaria (Ștei), Moraru Oana (Beiuș), Iordache Valeria (Brașov), Morie Neli (Târgu-Jiu), Grivei Georgeta (Târgu-Jiu), Dragu Mihaela (Brașov), Ghighimoc Ligia (Brașov). Elevii participanți la proiect sunt: Haidar Denisa, Iordache Denisa, Pricop Izabela, Nisoi Georgiana, Voiceanu Theodor, Toma Bogdan, Zaharia Denisa, Tudose Bianca, Ion Andrada, Toda Anamaria, Culda Ștefania, Culda Emanuela, Verboncu Bianca, Simionescu Anamaria, Muntean Anamaria, Jurcă Cristina, Cheraescu Sabrina, Groszmuk Beatrice, Maței Andreea, Stoian Daniela, Coșar Bianca. Cadrele didactice și elevii menționați au participat la etapa națională a proiectului în urma sponsorizării oferite de **Petrom**, în cadrul platformei **Țara lui Andrei**, un program de responsabilitate socială. Dar, surpriza a fost foarte mare în momentul în care, câțiva elevi din Ștei au vrut să participe la acest concurs pe cont propriu. Aceștia sunt: Medrea Lidia, Negrea Adina și Oroș Miriam. Din Arad au participat următorii elevi: Nicola Andrada, Lavinia Ichim, Gheorghiu Andreea, Pleșa Miruna, Brîncovan Betina, Ioja Emanuela, Crainic Ligia, Herdeuț Dorothea, Faluși Anca, Brojban Bianca, Stoia Alexandra, Miculiș Laura, Almași Renata, Voimereștean Robert, Făt Florina, îndrumați de cadrele didactice: Hrenciuc Carmen, Andronie Elisbeta, Chifor Camelia, Anca Giura, Florica Faur și Kuschausen Cristina.

Pentru o bună desfășurare a concursului, Asociația Împreună suntem viitorul a încheiat următoarele contracte de parteneriat: contract nr. 48/30.05.2012 încheiat cu Colegiul Național Elena Ghiba Birta, contract nr. 51/30.05.2012 încheiat cu Casa Corpului Didactic Alexandru Gavra, Arad și contract nr. 52/01.06.2012 încheiat cu librăria Cărturești din Atrium Mall, Arad.

Etapa națională:

Joi, 7 iunie, la ora 15.00 am hotărât să începem să „hoinărim” prin pădurea narativă din sala festivă a Hotelului Parc. Pentru început, toți participanții au primit mapa concursului care a cuprins: programul activității, scrisoare de bun venit, informații utile, hartă a orașului Arad și obiective turistice ale orașului Arad. După ce am realizat un workshop de intercunoaștere răspunzând la întrebările cubului magic, am plecat spre Colegiul Național Elena Ghiba Birta, primiți de doamna prof. Laura Ilinca. Elevii au participat la workshop-ul **Canavaua textului literar, drumul de la cuvânt la culoare**, îndrumați de pictorul Mihai Takacs și doamna prof. Kuschausen Cristina. În paralel, cadrele didactice au avut câteva exemple de bună practică privind **modalitățile de realizare a activităților literare prin**

utilizarea platformei edu.moodle.ro.

Seara, au avut parte de un tur turistic excepțional al orașului Arad împreună cu ghidul turistic Tickka Nistor.

Vineri, 08.06.2012, întregul colectiv s-a deplasat în orașul Pecica, unde a fost primit de domnul primar care ne-a întâmpinat cu renumita „pită” de Pecica. Întregul grup a făcut un circuit al orașului, oprindu-se la ferma de bivoli din orașul Pecica, aflată în vecinătatea Parcului Național „Lunca Mureșului”. Obosiți după această plimbare, întregul grup s-a recules la Biserica romano-catolică și au zăbovit câteva minute sub Stejarul Regelui Mihai I al României, plantat de învățătorul Lajta János chiar de ziua de naștere a Regelui Mihai I. După această plimbare, cadrele didactice și elevii au pornit **Pe urmele personajelor preferate**, o activitate care s-a desfășurat la Casa de cultură din Pecica, care ne-a pus la dispoziție atât spațiu cât și aparatura necesară pentru desfășurarea acestei activități. Echipele au realizat un schimb de experiență, împărtășind modalități de interpretare a personajului literar, cât și a basmelor, o altă temă abordată pe parcursul acestui proiect. Ziua s-a finalizat cu o întâlnire cu Cenaclul Lucian Emandi care ne-a dus pe făgașul reveriei prin muzică și poezie. În cadrul acestei activități a luat naștere imnul proiectului Ești în trend și dacă citești, versurile fiind realizate de participanții prezenți la Arad.

Dacă proiectul Ești în trend și dacă citești a abordat literatura din punct de vedere sincretic, nu putea lipsi arta cinematografului. În ultima zi a acestui proiect, s-a desfășurat un workshop pe tema **Filmul textual al personajului literar**, realizat de doamna prof. Anca Giura. Finalul călătoriei prin pădurea narativă s-a desfășura în librăria Cărturești din Atrium Mall unde a avut loc lansări de carte și reviste culturale după care toți

participanții proiectului au fost premiați cu diplome și cărți.

Acest proiect și-a dorit să realizeze un veritabil schimb de experiență între cadrele didactice, dar mai ales între elevi și, mai mult de atât, să ofere elevilor o scurtă vacanță ca drept răsplată pentru munca lor dintr-un an școlar.

Acest proiect a scos la iveală munca cadrelor didactice de pe parcursul unui an școlar. Într-o ordine absolut aleatorie, vă prezint câteva lucrări care mi-au rămas după această întâlnire: Liceul de Artă Marin Sorescu Craiova ne-a prezentat o minunată monografie a liceului reprezentat, precum și o prezentare a revistei „Ramuri”. Doamna bibliotecar Văduva Amalia mi-a lăsat câteva lucrări literare foarte interesante redactate de cadre didactice din județul pe care l-a reprezentat, asupra cărora voi reveni la următoarea întâlnire. O altă revistă prezentată în cadrul întâlnirii noastre a fost „Stele căzătoare”, revistă editată de elevii școlii cu clasele I-VIII, Gura Ialomiței. Am putut parcurge câteva pagini închinată copilăriei deoarece această revistă a fost scrisă de copii, pentru copii. Una dintre cele mai fascinante apariții la acest concurs a fost minunata Ana-Maria Simionescu care ne-a îmbătat cu talentul său. În ultima zi a proiectului am făcut cu toții cunoștință cu comoara ei din acest an

care se intitulează: *Din compunerile mele*, o cărticică coordonată de doamna prof. Georgeta Grivei. Și acum ca să mă laud, vă spun cu mândrie că pe prima pagină a cărticelei pe care o am acum în fața mea scrie: „Cu toată dragostea, pentru doamna Cristina”. O altă carte care a fost prezentată este „*Liceul pentru deficienți de auz, Cluj-Napoca, 120 de ani de tradiție*”, prezentată de prof. Chirteș Gabriela și minunata elevă Haidar Denisa la care am admirat ambiția ei de a participa la acest concurs în ciuda crudei realități cu care se confruntă. Aparent, ea este altfel decât noi, deoarece are probleme de auz, dar a dovedit că este la fel ca și noi și mai mult de atât, ne unește o mare pasiune: CARTEA. Prietenia și respectul au dat naștere la „Cercul de lectură *Suflet de carte*”. Pe lângă recomandările foarte frumoase de lecturi, interesante activități literare și numeroase creații ale unor copii minunați, această „culegere” a scos la iveală adevăratul sens al cuvântului prietenie, semnat de „Ligia și Mihaela”. Într-un moment de reverie Cenaclul Lucian Emandi ne-a oferit un spectacol literar, dar ne-a lăsat ca document revista Lumina inimii, nr.6. Pe lângă toate aceste reviste și lucrări literare, am o colecție

impresionantă de postere, pliante și desene literare pe care le-au diseminat în cadrul activității *Pe urmele personajului meu preferat*. Cu aceste minunate lucrări, am dovedit că în ciuda zburciumatei perioade cu care se confruntă învățământul românesc, se face literatură în toate colțurile țării, de foarte multe cadre didactice care au comori minunate la clasă.

Mărturisesc că a fost cea mai frumoasă experiență literară din viața mea. Pe lângă faptul că am văzut diferite modalități de abordare a „personajului preferat”, am văzut că există numeroase cadre didactice care își desfășoară activitatea didactică cu toată dăruirea. Pe parcursul organizării, în ciuda unor diferite „hopuri”, am văzut că am în jurul meu patru colege care m-au învățat ce înseamnă colegialitatea, fair play-ul și prietenia. Mulțumesc participanților și echipei de proiect, doamnelor prof. Hrenciuc Carmen, prof. Andronie Elisabeta, Betty cum îi spunem noi, și prof. Chifor Camelia.

Respect pentru echipa **Petrom** că a dat posibilitatea acestui concurs de a prinde viață și sper că de acum, literatura să fie promovată și în următoarele ediții **Ești în trend și dacă citești !**

De la puterea buzduganului, la farmecul ghiocului

Proiect cultural finanțat de **Centrul Cultural Județean Arad**

Proiectul **Ești în trend și dacă citești – De la puterea buzduganului, la farmecul ghiocului, Ediția a II-a** și-a propus să realizeze o ofertă culturală diversificată, atractivă și de calitate prin studiul aprofundat al speciei literare **basmul**. Pentru o temă atât de atractivă și de vastă, se pare că lunile consacrate acestui proiect se vor prelungi, la cererea participanților, și după 15 decembrie 2012.

În cadrul activității **Basmul – cea mai îndrăgită specie literară**, am avut surpriza ca în luna iulie să participe elevi și cadre didactice de la școlile din toată țara cu care colaborăm anual, semn că într-adevăr această specie este îndrăgită. Elevii au prezentat în cadrul festivității de promovare a lecturii, organizată în sala de cultură a orașului Pecica, în colaborare cu Cenaclul Lucian Emandi, numeroase lucrări cu interpretări foarte frumoase ale basmelor, cum ar fi: Făt-Frumos din lacrimă, Povestea lui Harap-Alb, Zâna zorilor, Prâslea cel voinic și merele de aur, Enciclopedia zmeilor, Pisica albă. Dintre școlile participante din țară, enumerăm: Școala Generală Constantin

Săvoiu-Târgu-Jiu, Școala Generală Sfântu Nicolae-Târgu-Jiu, Școala Generală nr.9 „Nicolae Orghidan” Brașov, Școala cu clasele I-VIII „Romul Ladea” Oravița, Colegiul Național Roman Vodă-Roman, Liceul Pedagogic Nicolae Bolcaș-Beiuș, Liceul Pentru Deficiențe cu Auz-Cluj, Colegiul Silvic Bucovina-Câmpulung-Moldovenesc, Liceul de Artă „M.Sorescu”-Craiova, Colegiul Național Garabet Ibrăileanu-Iași, Școala Gimnazială Porolissum-Zalău, Școala cu clasele I-VIII Gura Ialomiței, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”-Sibiu. Elevi din școlile menționate, dar și elevi ai Școlii Gimnaziale Livada au dovedit că această specie este foarte îndrăgită și au răspuns cu interes activităților propuse în cadrul proiectului: **Personajele opozante și adjuvante, Precocitatea pre- și post natală a voinicului și Personajul, încotro?** Elevii au trimis postere realizate de ei pe diferite teme propuse de mine, dar și interpretări minunate ale basmelor.

Acest proiect ne-a ajutat să studiem împreună teoria literară asupra basmului parcurgând cărți precum *Estetica basmului* de G. Călinescu, *Vrăjitoarea trebuie să moară*, Sheldon Cashdan, *Ești cât povestești*, Viorica Nișcov, cărți achiziționate pe parcursul acestui proiect și studiate în profunzime.

Acest proiect a dat șansa elevilor să studieze basmul și, chiar să încerce să culegă basme din diferite colțuri ale județului. De asemenea, acest proiect a apropiat tânără generație de lectură, și ca o dovadă că acesta și-a atins scopul,

el se va prelungi și pe parcursul anului viitor, deoarece elevii au descoperit plăcerea lecturii parcurgând în cadrul întâlnirilor colecția *Vracii*, de Joseph Delaney, *The Chronicles of Narnia*, de C.S.Lewis, elevii încăpățânându-se să parcurgă întreaga trilogie.

Mai mult de atât, acest proiect a abordat această temă din punct de vedere transdisciplinar deoarece au studiat basmul din punct de vedere sincretic, îmbinând lectura, culoarea, muzica, realizând numeroase proiecte constructive. O activitate foarte frumoasă s-a desfășurat cu ocazia zilei de 31 octombrie 2012, zi în care elevii au transpus sărbătoarea Halloween-ului în frumoase basme pe această temă.

Toate activitățile proiectului au fost tratate cu real interes. Activitățile nu au fost tratate individual, ci au fost

mereu reluate și integrate în tema proiectului. De aceea nu putem vorbi de o perioadă pentru fiecare activitate în parte, ci se poate spune că perioada de desfășurare a proiectului a fost 20 mai – 15 decembrie 2012. Toți participanții la proiect au fost premiați cu câte o carte în urma fiecărei activități prevăzute în proiect.

Basmul toamnei

Această activitate s-a desfășurat în cadrul proiectului „Ești în trend și dacă citești - De la puterea buzduganului, la farmecul ghiocului” finanțat de **Centrul Cultural Județean Arad**. Așa cum începe orice basm, încep și eu acest articol ... „A fost odată într-o toamnă...”

Și dacă vorbim de toamnă, vă prezint un minunat fragment referitor la acest anotimp, scris de Ionel Teodoreanu, care vă va introduce în lumea fantastică a acestuia: „Prunii deșteptați din toropeala verii deschid ochii vineți, aiuriți. Merele și perele fug de prin așternutul crengilor, zugrăvindu-și chipurile colorate pe fețele frunzelor, ca să nu le observe nimeni fuga, dar vântul descoperă înșelăciunea și mânios, în căutarea lor, se uită pe ferestre, le vede și le cheamă prin horn. Gutuile îngălbenesc de spaimă [...], păsările s-au împrăștiat și vara s-a rătăcit departe.” Am ținut să vă scriu aceste rânduri deoarece consider că este o

prezentare fascinantă a anotimpului mult prea bogat.

Toamna a deșteptat și în imaginația copiilor imagini deosebite și unii dintre ei chiar le-au așternut pe hârtie. Așa s-a întâmplat la sfârșitul anotimpului toamna, în cadrul activității desfășurate de Halloween, o „sărbătoare” care a luat o mare amploare în ultimii ani. Cu ocazia proiectului desfășurat la nivelul școlii, am

decis să transformăm această activitate într-un basm. Elevii au avut ca sarcină de lucru să creeze un basm pe care să-l „pună în scenă”. Munca lor a fost deosebită, deoarece, fără ajutorul nostru, al cadrelor didactice, au realizat scenete deosebite.

Elevii clasei a V-a au prezentat un basm în care, de data aceasta, prințul a fost cel furat de vrăjitoare și vârcolaci, iar prințesele au suferit cumplit la aflarea veștii. Dovleceii au reușit să convingă spiritele rele să elibereze prințul, după care au încins o petrecere pe cinste.

Clasele a VI-a și a VII-a au prezentat un basm în care una dintre surori, în alianță cu spiritele rele, au vrut să elimine pe celelalte două surori de la putere. Bineînțeles că binele învinge

mereu. Surorile cu suflet pur, și-au unit puterile benefice, iar sora cea rea a căzut pradă morții.

Clasa a VIII-a a prezentat un basm în care un grup de adolescente, în noaptea de Halloween, „au dat” o petrecere. Deși își doreau să fie singure pentru a povesti „chestii tinerești”, una dintre ele a fost nevoită să ducă și pe fratele mai mic cu ea, un gest de neînțeles pentru niște adolescente răsfățate. Învățătura acestui basm se potrivește perfect cu proverbul „cine se joacă cu focul se va arde”, deoarece tinerele au fost atacate de spiritele rele. Acest basm a fost fascinant deoarece a îmbinat jocul scenic cu dansul și o costumație nemaipomenită, creată chiar de elevi.

În curând, vom posta filmulețele pe site-ul școlii www.scoala.livada-arad.ro. Chiar dacă acestea nu au fost filmate cu o cameră profesională, ele sunt o amintire foarte frumoasă.

Felicitări tuturor elevilor care au muncit pentru a pune în scenă ideile lor. Vă mărturisesc că mi-ați dăruit cea mai frumoasă activitate de Halloween desfășurată la nivelul Școlii Gimnaziale Livada-Arad.

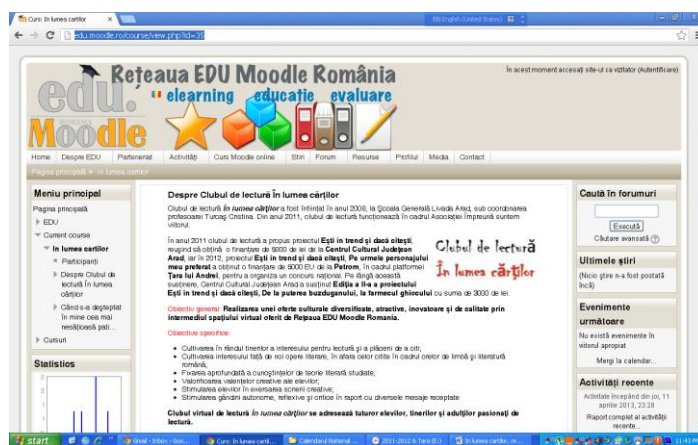

O nouă abordare a cercului de lectură ÎN lumea cărților

Din acest an școlar, clubul de lectură ÎN lumea cărților va încerca o nouă abordare, cercul de lectură on-line ÎN lumea cărților. În urma unui parteneriat cu SC Elearning & Software SRL, clubul de lectură va funcționa și virtual prin intermediul platformei <http://edu.moodle.ro/> După ce vă creați un cont în cadrul platformei, puteți să vă logați la clubul nostru de lectură, accesând adresa menționată după care accesați Activități → Clubul de lectură sau accesați următorul link <http://edu.moodle.ro/course/view.php?id=35>

Deja, clubul nostru virtual are peste 30 de participanți, ceea ce demonstrează că tinerii sunt preocupați de lectură și sunt dornici să găsească cât mai multe noutăți despre cărți.

Platforma <http://edu.moodle.ro/> vă oferă posibilitatea de a afla și despre alte evenimente culturale din Arad și chiar puteți citi articolele revistei Preparandia sau activități extracurriculare desfășurate de alți elevi în cadrul programului Să știi mai multe, să fii mai bun.

Concursul Național Citește și tu! Concurs național interdisciplinar de creație literară și plastică, Ediția a IV-a

Ca în fiecare an, elevii Școlii Gimnaziale Livada au participat la Concursul Național de promovare a lecturii Citește și tu!

Elevii participanți au pregătit nouă postere. Ei au lucrat în echipe, iar

la final munca lor a fost pe deplin răsplătită.

- **Premiul I** – Faluși Anca
- **Premiul I** – Miculiț Laura
- **Premiul II** – Țuțuian Mădălina
- **Premiul II** – Faluși Luciana
- **Premiul III** – Almași Renata
- **Premiul III** – Alba Claudiu
- **Premiul III** – Brojban Bianca
- **Mențiuni** – Dregan Sorina
- **Mențiuni** – Stoia Alexandra
- **Mențiuni** – Herdeuț Dorothea
- **Mențiuni** – Țina Claudia
- **Mențiuni** – Crainic Ligia

În cadrul aceleiași program de promovare a lecturii, Școala Gimnazială Livada-Arad a participat la Simpozionul național derulat de Asociația PROIECT PRO EUROPA cu lucrarea **O călătorie de neuitat la bordul Albatrosului**, o activitate desfășurată în cadrul programului Școala altfel, 2012.

O călătorie de neuitat la bordul Albatrosului

Această săptămână ne-a dat posibilitatea să oferim elevilor „un alt fel de școală”. Atât elevii, cât și profesorii au fost provocați la activități interesante. Pe parcursul acestei săptămâni, mi-am propus atât activități literare, cât și activități interdisciplinare și de ce nu, transdisciplinare.

Activitatea **O călătorie de neuitat la bordul albatrosului** s-a desfășurat în data de 4 aprilie 2012, pe parcursul a două ore, cu clasele a VII-a și a VIII-a. În cadrul cercului de lectură **În lumea cărților**, am avut ca temă călătoria și am studiat numeroase cărți de Jules Verne. Acest lucru mi-a dat posibilitatea, ca pe

elevilor.

Scopul acestei activități a fost stimularea tinerilor în actul creativ. Dotăți cu un bogat bagaj imaginativ, care de multe ori ne uimește într-un mod impresionant, ei au răspuns cu interes la această activitate. Obiectivele specifice ale acestei activități au fost: cultivarea în rândul tinerilor a interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi într-un mediu ambiant: șezători literare, cultivarea interesului față de noi opere literare, în afara celor citite în cadrul orelor de limba și literatura română, motivarea elevilor participanți la o lectură activă, motivarea elevilor să descopere locurile frumoase ale României, oameni de cultură, în cadrul unei călătorii imaginare, în pielea unor personaje prizoniere la bordul Albatrosului.

Dimineața, elevii s-au întâlnit în biblioteca școlii. Ei au fost anunțați că vor face o călătorie imaginară în locurile și orașele frumoase din România. Fiecare elev a extras câte un bilețel pe care era scris un oraș: Botoșani, Iași, Constanța, Brașov, Târgu-Jiu, Orșova, Sibiu, Alba-Iulia, Arad, Săpânța etc. Acestea sunt doar câteva din orașele asupra cărora Albatrosul s-a oprit! Elevii au avut la dispoziție 40 de minute pentru a căuta

poze, informații turistice și date despre scriitori sau oameni de cultură reprezentativi pentru orașul dat. Această parte a activității s-a desfășurat în laboratorul AeL din dotarea școlii.

După o pauză binemeritată, elevii s-au întors în biblioteca școlii și i-am provocat la următoarea călătorie, dar nu oricum, ci prizonieri ai lui Robur! Cu toții ne-am așezat în cerc și le-am cerut să închidă ochii, atenționându-i că în momentul în care eu voi pronunța numele orașului despre care fiecare a avut de pregătit o scurtă prezentare, elevul/elevii care a/au pregătit informații despre acel oraș, va lua cuvântul. Elevii au închis ochii, iar eu am început să citesc fragmente din volumul *Robur cuceritorul*. Pe măsură ce înaintam în *propria* poveste, am început să modific și pasajele din carte, deoarece am devenit chiar și noi personajele cărții:

„După intervenția furtunoasă a lui Robur din cadrul întâlnirii de la Institutul Weldon, ne-am afundat și mai adânc pe pajiștile pustii din Fairmont Park, împreună cu Uncle Prudent, îndreptându-ne "tot mai mult de Schuylkill River și de podul peste care trebuia din nou să treacă pentru a ne întoarce în oraș." Cu toții "ne pomenirăm atunci, în mijlocul unui pâlc de copaci bătrâni. În margine se deschidea un luminiș larg, o suprafață ovală întinsă cât se poate de potrivită pentru a găzdui niște întreceri hipice. Niciun accident de teren nu ar fi împiedicat galopul cailor, niciun copac nu ar fi stat în calea privirilor spectatorilor de-a lungul unei piste circulare de mai multe mile. La ceasul acela, era aproape de miezul nopții, în ziua de 15 spre 16 iunie, cornul palidei calomniate începea să se piardă spre vest, în spatele copacilor înalți din parc.

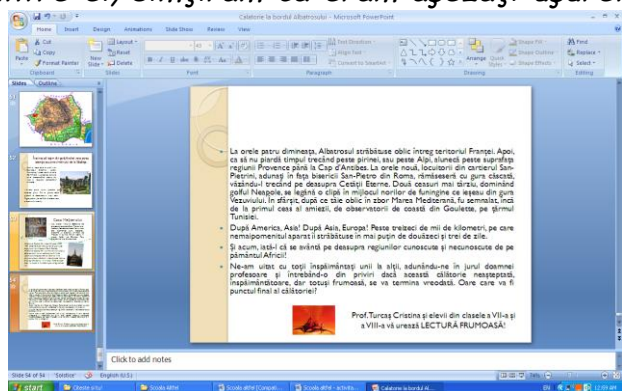

Strecurându-se printre ramuri, razele ei așterneau câteva pete de lumină pe pământ. Ascunzișurile pădurii erau, astfel, mai puțin întunecoase. Și totuși, dacă nu eram așa de încleștați în focul disputei, dacă am fi privit puțin în jur, ne-am fi dat seama că luminișul nu arăta ca de obicei. "Era, oare, vorba de o uriașă uzină de măcinat, apărută așa peste noapte? Și, într-adevăr, ai fi zis că o astfel de construcție se ivise parcă din senin, judecând parcă după mulțimea morilor de vânt ale căror aripi, nemișcate în clipa aceea, păreau că rânjesc în semiîntuneric! Dar nici președintele, nici secretarul Institutului Weldon nu remarcară această stranie modificare a peisajului. Un fluierat se făcu auzit în pădure. În aceeași clipă, un fel de stea electrică se aprinse în luminiș. Era, fără îndoială, un semnal, și, în cazul acesta, sosise clipa în care urma să se declanșeze cine știe ce acțiune violentă." În mai puțin timp decât ne-ar trebui să ne imaginăm toată această scenă, o mulțime de oameni țâșniră din mijlocul pâlcului de copaci bătrâni. În câteva clipe, amuțiți de câte un căluș, orbiți de niște cârpe trase peste ochi, legați fedeleș, furăm luați pe sus și duși iute prin luminiș. Nici măcar nu furăm buzunăriți, deși Uncle Prudent obișnuia să aibă întotdeauna asupra sa câteva mii de dolari. Pe scurt, fără ca agresorii să fi schimbat vreo vorbă între ei, simțirăm că eram așezați ușurel,

nu pe iarba din luminiș, ci pe un soi de podea ce gemu sub greutatea noastră. Reușind să ne dezlegăm, am descoperit cu stupoare, deschizând ochii, că cel care ne-a răpit a fost însuși Robur. Nici președintelui, nici colegului său și nici nouă nu ne trecu o clipă prin minte că autorul acestei răpiri ar putea fi altcineva decât acel atât de straniu personaj pe nume Robur. Nu aveam niciun dubiu în această privință. Într-adevăr, niște hoți adevărați, oameni ce își cunosc bine meseria și și-o fac așa cum se cuvine, după ce ne-ar fi jefuit de ceasuri, bijuterii, portofele și portmonee, ne-ar fi aruncat în Schuyllkill-River, cu beregățile retezate, nu ne-ar fi închis într-un loc ascuns. Dar în ce loc? Grea întrebare, într-adevăr, la care trebuie să găsim un răspuns, dacă vroiam ca evadarea, pentru care începeam să ne pregătim, să aibă oarecare șorți de izbândă.

Cu greu, am realizat că de evadare nici nu se poate vorbi. Am observat că zorii zilei încep să apară și, nu după mult timp, Robur ne-a invitat pe "punte". Am avut neplăcerea să descoperim că am fost duși pe o adevărată mașinărie zburătoare, alcătuită din: platforma - o construcție cu o lungime de treizeci de metri și o lățime de patru, o adevărată punte de corabie, cu prova în formă de pinten - mecanismele de suspensie și de propulsie - treizeci și șapte de axuri, parcă ai avea în fața ta o corabie cu treizeci și șapte de catarge, numai că în loc de pânze, fiecare din aceste catarge poartă în vârf două elice horizontale cu un pas și un diametru destul de mic, dar cărora le poți imprima o viteză de rotație uluitoare - și motorul - ca să obțină forța necesară pentru a susține și pentru a pune în mișcare aparatul său,

inginerul Robur nu s-a gândit să recurgă nici la aburi, nici la aerul comprimat sau la alte gaze, nici la acele amestecuri explozive capabile să producă o forță mecanică; s-a gândit la electricitate, dar pentru a o produce, nu avea la dispoziție niciun electromotor; utiliza doar pile electrice și acumulatori. Președintele Institutului Weldon rămăsese încremenit, iar noi eram ca trăsniți. În ceea ce-l privește pe valetul Frycollin, acesta nu își ascundea deloc spaima de a se vedea purtat prin văzduh la bordul unei asemenea mașinării și nu se sfiia să și-o arate în fel și chip.

Zborul Albatrosului a fost un fel de cavalcadă prin înaltul cerului, ca și cum ar fi fost tras de acei legendari grifoni care străbat o leghe dintr-o singură bătaie de aripi. După ce am străbătut America și Asia, pe ziua de 4 iulie, Albatrosul a luat-o pe deasupra văii fluviului Volga. Stepele Donului și Uralului se perindau cu iuțea de fiecare parte a fluviului. În sfârșit, odată cu lăsarea serii, aeronava depăși Moscova, fără măcar să salute drapelul de pe Kremlin. În zece ore străbătuse cele două mii de kilometri ce despart Astrahanul de vechea capitală a tuturor Rusiilor. De la Moscova la Petersburg, linia de cale ferată nu măsoară mai mult de o mie două sute de kilometri. Era, așadar, vorba de o jumătate de zi de drum. Așa că Albatrosul, exact ca un expres, ajunse la Petersburg, pe malurile Nevei, pe la orele două dimineața. Lumina ce scălda chiar și la ceasul acela aceste meleaguri ale nopților albe, aflate la o latitudine înaltă și, din acest punct de vedere, aproape mereu îmbrățișate de soarele de iunie, le îngăduia să arunce o privire rapidă asupra întregului ansamblu al vastei capitale.

Dintr-odată, Albatrosul și-a schimbat direcția de mers cu o iuțea de neimaginat și doar după câteva ore, ne-am dat seama că suntem deasupra României.

De sus, am putut observa cursul lin al Prutului, iar după câteva minute, Dorothea a putu să ne prezinte orașul ei preferat, Botoșani. După ce am admirat Casa memorială Nicolae Iorga, Casa Primăriei, Parcul Mihai Eminescu, ne-am îndreptat spre minunatul oraș moldovenesc Iași. Alexandra și Emanuela ne-au prezentat cele mai frumoase locuri turistice, neputând trece prin acest oraș fără să ne amintim de Costache Negruzzi. În timp ce serveam un pahar rece cu suc, Bertina și Renata au sărit în sus de bucurie deoarece au observat că avem ocazia să vedem albastrul infinit al Mării Negre, prezentându-ne orașul lor preferat, Constanța. Nu a trecut mult timp și Ancuța ne-a chemat la balustrada Albatrosului, făcându-ne prezentarea detaliată a Brașovului. De-aseenea, nu a uitat să ne spună de Școala Ardeleană și de scriitorul Andrei Mureșanu. După aceea, am poposit deasupra orașului lui Brâncuși, având ocazia să le spun câteva vorbe și despre Horațiu Mălăie. Aici, Albatrosul s-a întreptat spre Orșova unde am admirat Porțile de Fier și capul lui Decebal sculptat în stâncă. Am urcat spre Sibiu, unde ne-am amintit de Octavian Goga. Am poposit câteva minute și în orașul unirii, după care, cu lacrimi în ochi, am zărit orașul nostru scump și drag, Arad. În zadar l-am rugat pe Robur să ne lase să ne vizităm părinții! Singurul lucru de care ne-am putut bucura a fost momentul în care Ina și Ligia ne-au prezentat câteva atracții turistice și ne-au vorbit despre Ioan Slavici. Am trecut și

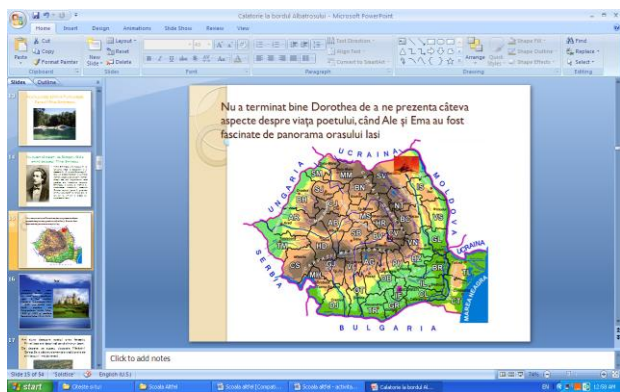
În lumea cărților, nr. 3
An școlar 2012/2013

prof. coordonator Kuschausen Cristina

pe deasupra orașului Cluj, după care Andrei ne-a spus câteva lucruri și despre Săpânța și Memorialul durerii de la Sighet.

Părăsind teritoriul Rmâniei, la orele patru dimineața, Albatrosul străbătuse oblic întreg teritoriul Franței. Apoi, ca să nu piardă timpul trecând peste Pirinei, sau peste Alpi, alunecă peste suprafața regiunii Provence până la Cap d'Antibes. La orele nouă, locuitorii din cartierul San-Pietrini, adunați în fața bisericii San-Pietro din Roma, rămăseseră cu gura căscată, văzându-l trecând pe deasupra Cetății Eterne. Două ceasuri mai târziu, dominând golful Neapole, se legănă o clipă

în mijlocul norilor de funingine ce ieșeau din gura Vezuviului. În sfârșit, după ce

tăie oblic în zbor Marea Mediterană, fu semnalat, încă de la primul ceas al amiezii, de observatorii de coastă din Goulette, pe țărmul Tunisiei.

După America, Asia! După Asia, Europa! Peste treizeci de mii de kilometri, pe care nemaipomenitul aparat îi străbătuse în mai puțin de douăzeci și trei de zile. Și acum, iată-l că se avântă pe deasupra regiunilor cunoscute și necunoscute de pe pământul Africii! Ne-am uitat cu toții înspăimântați unii la alții, adunându-ne în jurul doamnei profesoare și întrebând-o din priviri dacă această călătorie neașteptată, înspăimântătoare, dar totuși frumoasă, se va termina vreodată. Oare care va fi punctul final al călătoriei?"

În acest moment, călătoria noastră a luat sfârșit. Toate materialele și întreaga poveste a fost organizată, de mine și de elevi, într-un ppt. pe care l-am dat copiilor pentru a avea o amintire frumoasă din această săptămână.

În final, vă spun exact ceea ce le-am spus și elevilor: Vă doresc **LECTURĂ FRUMOASĂ!**

Călător în lumea basmului

La cea de-a doua ediție a Concursului Național În lumea basmului, Școala Gimnazială Livada a participat cu un număr de cinci elevi: Almași Renata, Brojban Andra, Hurezan Florina, Miculiș Laura și Stoia Alexandra. La această ediție, elevele Almași Renata și Hurezan Florina au obținut **mențiune**. Toate creațiile elevilor au fost publicate în volumul **Călător în lumea basmului**. În continuare, veți putea citi lucrările colegilor voștri.

Împărătesele anotimpurilor de Almași Renata

A fost odata ca niciodată, patru surori împărătese, una mai frumoasă decât cealaltă. Ele erau reginele fiecărui anotimp. Erau tinere, aveau doar șapte ani și se înțelegeau foarte bine până într-o zi, când s-au certat așa de tare că au ajuns să se lupte. Lupta între anotimpuri a fost una grea și serioasă, încât a ținut șapte zile și șapte nopți. Până la urmă, împărăteasa Vara a ieșit învingătoare. Ei i-a fost oferită recompensa de a fi stăpână asupra unui teritoriu mare. Surorile ei s-au supărat foarte tare și s-au retras în teritoriile mai mici care nu erau ocupate, purtând ura pentru sora lor și tot ceea ce ținea de ea.

De atunci, au trecut nouă ani și împărătesele nu s-au împăcat, ba dimpotrivă. Au împlinit 16 ani și trebuia să se mărite. Împărăteasa Iarna s-a măritat cu un mare prinț, la fel și Împărăteasa Toamna. Primăvara s-a măritat cu un muncitor. Doar Vara nu și-a găsit pe nimeni. Au trecut trei ani și era tot singură. Începuse să-și piardă speranțele, până într-o zi când, de supărare, s-a ascuns printre nori și a început să plângă. Lacrimile ei cădeau asupra împărăției ei ca ploaia. Atunci, un luptător viteaz s-a urcat pe un unicorn și a zburat în înaltul cerului, la ea. Acest viteaz se numea Peter. Peter a văzut-o de departe și s-a îndrăgostit pe loc de ea. Nici nu e de mirare, având în vedere că Vara era cea mai frumoasă dintre surorile anotimpuri. Avea părul auriu și lung, ochii albaștri ca marea, iar pielea albă ca laptele. Peter s-a dus lângă ea și au vorbit. Ei s-au cunoscut mai bine și după douăsprezece luni au decis să se căsătorească. Ziua nunții a fost în una dintre cele mai senine și călduroase zile ale aceluia an. După nouă luni, fiul mult dorit de ei a coborât pe o rază de soare în casa lor. Ei i-au dat numele Alex.

Alex creștea și devenea tot mai frumos pe zi ce trecea. Anii au trecut și feciorul era gata de măritiș. Acesta cunoștea toate fetele din Împărăția Verii și niciuna nu-i era pe plac. El trebuia să plece în celelalte împărății pentru a-și găsi aleasa. Atunci, Vara i-a oferit o coroniță de aur și i-a spus că fetei căreia i se va potrivi coronița, ea va fi aleasa. Nu a trecut mult timp, până să afle și surorile Verii cele întâmplătoare. Ele au decis ca atunci când feciorul va trece prin împărățiile lor, să îi facă drumul atât de greu încât să nu-și găsească perechea.

Sosi și ziua plecării, iar Vara i-a înmănat fiului ei o sabie, un săculeț magic și un unicorn special, deoarece era unicornul pe care tatăl lui a venit la ea. Alex și-a sărutat mama și a plecat cu multă încredere la drum. Tânărul fecior era voinic și avea inima curată și bună. Lui îi plăcea natura și nu se puneau problema de a nu o ajuta cât de mult putea el.

Prima dată a ajuns în împărăția Primăverii. Atmosfera era liniștită și calmă până când Primăvara, capricioasă cum este ea, pentru a-l împiedica pe fecior, a trimis o furtună deasupra întregii împărății. Ploua cu găleata și tuna și fulgera încontinuu. Însă, acest lucru nu l-a descurajat pe Alex. Fiecare fată pe care o întâlnea îi oferea adăpost și toate necesare, dar cu toate acestea, lui Alex nu i se potrivea niciuna dintre fete. A plecat mai departe și a ajuns în Pădurea Primăverii. Acolo, s-a întristat, deoarece copacii erau mai toți tăiați. A luat săculețul magic pe care i l-a dat mama ei și a luat puțin praf magic din el. Acesta a făcut copacii să crească din nou mari și frumoși ca înainte. Acest lucru doar Vara și fiul ei îl puteau face. Văzând bunătatea feciorului, Primăvara a căzut pe gânduri.

Alex a plecat mai departe în împărăția Toamnei. Toamna a încercat să-l împiedice cu un balaur imens. Viteazul fecior a scos sabia și dintr-o lovitură a și învins balaurul. El a plecat să-și caute aleasa, dar nu și-a găsit-o nici acolo. El a plecat mai departe și pe drum, văzând fructele și legumele care erau mici și acre, a luat din sac puțin praf magic și a făcut toate fructele și legumele ca înainte, mari și gustoase. Văzând acestea, Toamna a căzut și ea pe gânduri.

Iată că Alex a ajuns și în împărăția Iernii. Acolo, Iarna a trimis un ger cumplit asupra împărăției, însă Alex nu s-a dat bătut și a rezistat. El și-a căutat mai departe aleasa, dar din nefericire nu a găsit-o nici aici. Văzând multe animale înghețate de frig, el le-a ajutat cu cea mai mare plăcere. Iată că și Iarna a căzut pe gânduri.

Toamna, Primăvara și Iarna s-au întâlnit și au vorbit între ele despre cele întâmplătoare. Fiecare dintre ele a rămas uimită de bunătatea lui Alex, așa că au decis să îl lase să-și găsească aleasa și să se împace cu Vara deoarece nu merită să fie supărate.

Pe drumul de întoarcere, Alex mergea trist, cu capul în pământ. Deodată, a văzut o tânără fată trecând prin fața lui și întrebându-l dacă s-a răătăcit sau dacă îi este sete. Fata era foarte frumoasă și bună la suflet. Alex s-a îndrăgostit pe loc de ea, chiar dacă era săracă. Au încălecat pe unicorn și au plecat acasă la Alex.

Feciorul venea mândru cu fata acasă. Vara era fericită că și-a găsit aleasa căreia chiar i se potrivea coronița și au decis să facă nuntă. La nuntă au participat și surorile Verii care s-au împăcat cu ea și au decis să trăiască în armonie. Au petrecut trei zile și trei nopți și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, bucurându-se și acum de frumusețea naturii în cele patru minunate anotimpuri.

Iubirea adevărată de Miculiț Laura

A fost odata într-o lume îndepărtată un palat uriaș, cu o grădină fermecată în care se spune că se află un trandafir magic. Grădina palatului era uriașă, cu mii și mii de specii de flori, pomi înfloriți în fiecare zi cu niște culori nemaîntâlnite pe pământ. Aleele erau trasate cu niște pietricele strălucitoare, iar iazul era traversat de un pod poleit cu aur, iar bordura era de argint cu multe diamante. În acest Paradis de pe pământ, parcă și norii erau mai aproape, probabil crezând că a luat ființă un nou paradis.

În acel superb palat, locuia un împărat cu cele trei fiice ale lui. Mama lor s-a îmbolnăvit foarte grav și a murit. După tragicul eveniment, împăratul a fost foarte afectat, trist și schimbat. De când iubirea lui a murit, nimeni nu a mai văzut pe fața lui măcar un surâs. Prințesele încercau prin tot felul de metode să-l facă să zâmbească din nou, dar parcă era imposibil.

Au trecut ani, iar starea împăratului nu se schimbase deloc. Fata cea mai mare, Madeline s-a îndrăgostit de un bărbat cu care s-a și căsătorit. Era atât de îndrăgostită de el, încât nu a văzut că el era foarte rău și nu îi păsa numai de el. Văzând că tatăl nu se împotrivesc, fata mijlocie s-a căsătorit și ea cu un bărbat. Soțul Emmei era un simplu om de rând, care nu îi putea oferi mare lucru, dar nici de această dată împăratul nu se împotrivesc cu nunta.

Văzând că surorilor mai mari nu le mai pasă de tatăl lor sau de ea, cea mai mică fată se întrista tot mai mult, pe zi ce trecea. Ea s-a mutat în turnul cel mai înalt al palatului și plângea. Își amintea de zilele în care ea, împreună cu surorile sale mai mari, se jucau împreună, cum stăteau în poalele tatălui, iar mama lor le spunea povești. Își amintea de toate aceste lucruri și și-a dat seama că mama ei a murit și nu mai poate face nimic, însă tatăl ei trăiește și s-a gândit că ar fi bine ca atât cât va mai trăi să fie fericit alături de fetele lui.

A plecat prin grădină. Acolo Ethan, unul dintre ostași a făcut-o să zâmbească și a discutat puțin cu ea. Mai târziu, Callie l-a rugat pe Ethan să o ajute să le caute pe Madeline și Emma. Cu ajutorul lui, aceștia le-au găsit pe fete în grădină. După ce Callie le-a spus ideea ei de a face ceva cu tatăl lor, surorile Calliei nu doreau acest lucru și credeau că este o dorință copilărească și ele nu au timp pentru așa ceva. Callie a rămas în grădină cu un gust amar și o tristețe uriașă în sufletul ei. Tot Ethan a rămas cu ea, a liniștit-o, iar mai apoi stând în grădină, Callie a văzut un trandafir foarte frumos. Ethan l-a rupt și i l-a dăruit. Prințesa simțea că este ceva special cu acel trandafir, și l-a mirosit. Mirosul îi era într-adevăr special. Parcă era ceva etern. Mirosul puternic o făcea să simtă bucurie, iubire, pace și parcă simțea că zboară. Toată durerea parcă îi dispăruse și s-a gândit să ducă acel trandafir tatălui său să se poată bucura și el de acel plăcut moment în care miroși trandafirul.

A alergat spre camera tatălui ei, iar când a ajuns acolo, îngrijitorul împăratului i-a spus că acesta este foarte bolnav. Callie a intrat sfioasă în cameră și îi era teamă de ceea ce urma să vadă. Tatăl acesteia începu să plângă când a văzut pe Callie, fetița lui cea mai mică, bună și cu blândețea ei rar întâlnită în această lume rea. Callie și-a îmbrățișat tatăl și i-a spus că nu are rost să mai plângă, deoarece a suferit deja destul. I-a dăruit acestuia trandafirul găsit. Când împăratul a mirosit trandafirul, o putere magică s-a simțit în încăperea în care se aflau. Se simțea deja mult mai bine și îi venea să se ridice din patul său și să facă o plimbare prin grădină. Callie a reușit să-l facă să se simtă mai bine și să iasă din nou în frumoasa grădină. A fost atât de fericită, încât a mers și le-a spus și surorilor sale ce s-a petrecut. Aceste au fost foarte impresionate și nu știau cum va reacționa tatăl lor de acum înainte.

Acesta s-a însănătoșit miraculos și și-a dat seama că fiica lui, cu bunătatea ei, a găsit trandafirul magic și de aceea el s-a însănătoșit peste noapte. Când Callie a auzit acest lucru, a alergat la Ethan și i-a spus și lui, mulțumindu-i cu un sărut pe obraz.

Slujitorii i-a adus vestea că șapte prinți au venit la palat pentru a cere mâna celei mai mici fiice. Callie era cea mai specială fiică a împăratului, dar s-a gândit că și ea trebuie să fie fericită și iubită de propriul soț, așa că a dat veste că peste trei zile, prinții interesați de ea să vină la palat.

Au trecut câteva zile, iar Madeline și Emma încă nu îl vizitaseră pe tatăl lor, chiar dacă Callie le-a spus că a fost bolnav, iar mai apoi și-a revenit. Știind că fiicele sale sunt mult mai aspre, rele și

An școlar 2012/2013

neibitoare, împăratul le-a făcut el însuși o vizită neașteptată. Când a ajuns la ele, acestea erau foarte triste. Madeline era vânătă și avea fața palidă de atâta plâns. Nici Emma nu arăta prea bine. Când le-a văzut, tatăl fetelor a trecut peste supărarea că ele nu l-au vizitat și s-a dus chiar el să le îmbrățișeze și să le întrebe ce au pățit.

Soțul Madelinei a bătut-o pentru că niște slujitori aleși de ea nu erau îndeajuns de buni. Iar Emma arăta așa de rău pentru că soțul ei îi ceruse să se mute într-o casă țărănească, iar cum ea nu a acceptat, soțul ei a părăsit-o.

După ce le-a liniștit, și-a dat seama că mezina, o ființă atât de minunată nu ar merita și ea o soartă la fel de grea. Dacă l-a început a vrut să-i aleagă soțul după bunul său plac, acum a chemat-o pe Callie să spună care dintre prinți îi sunt mai dragi, iar apoi acei prinți vor fi nevoiți să treacă mai multe probe grele.

Callie a vrut să-i spună tatălui său despre Ethan, dar știa că el este un simplu ostaș și știind că ea este preferata tatălui, acesta nu o va lăsa să se căsătorească cu oricine, mai ales după cele întâmplăte cu surorile ei, dar pe când a vrut să-i spună, a fost anunțată că împăratul este deja în sală cu prinții și urma să intre ea.

A intrat în camera în care se aflau toți prinții. O siluetă plâpândă s-a zărit printre razele soarelui care băteau plăcut pe ea. Toți erau uimiți de frumusețea ei. Cu părul auriu, venindu-i buclele perfect pe chipul îngeresc și cu rochia de culoare turcoaz și o floare în păr parcă ai fi văzut o divinitate. Acest chip îngeresc nu era a nimănui altcuiva, decât al Calliei. În această pauză pe care toți o făcuseră pentru a vedea prințesa, unul dintre părinți și-a înfăptuit planul, a dat otravă tuturor ostașilor de pază, iar mai apoi o răpi pe prințesa Callie. Fără rost a strigat împăratul după ajutor, deoarece ostașii erau otrăviți și nu mai puteau face nimic, iar celorlalți prinți li se făcu frică atunci când au văzut că prințul s-a transformat în vrăjitor.

Acesta o duse pe un alt tărâm. Acest tărâm era atât de înfricoșător încât Callie nici nu își putea imagina ceva atât de urât și negru. Oriunde priveai parcă tot felul de creaturi ciudate se uitau la tine fără să se oprească. Mirosul înțepător al putrezimii se simțea atât de puternic, încât Callie nu mai putea să respire. Vrăjitorul o fură pe Callie pentru a o face soția lui.

Pe lângă frumusețea ei, Callie era și isteță. De aceea, pe drum și-a sacrificat floarea din păr rupând câte o petală aici, colo. Când a auzit Ethan despre răpirea celei pe care el o iubea, nu a putut să stea liniștit la palat, mai ales când știa că aceasta este în mâinile unui vrăjitor și că tatăl prințesei este atât de dărâmat.

El a mers la împărat și i-a cerut trandafirul magic spunându-i că dorește să meargă în căutarea fiicei lui. Împăratul nu îl cunoștea pe Ethan, dar cum nu avea o altă soluție, i-a dăruit trandafirul magic.

Ethan a ieșit din palat și a văzut petalele rupte aici colo. A fost sigur că sunt ale Calliei deoarece se simțea parfumul dulce și suav al acesteia. Pe drum, zâna Alesya i-a dăruit o sabie foarte puternică, dar care acționează doar dacă vrei să salvezi pe cineva din dragoste. Ethan a coborât mult în prăpastia care părea fără sfârșit. Când a ajuns jos, a văzut-o pe Callie. Era legată cu niște lanțuri mari și grele ca și când ea ar fi fost cel mai uriaș monstru. O durere mare a avut în suflet și a dorit cu orice preț să o salveze. Niște serpi cu cinci ochi se încolăceau chiar în acel moment pe după picioarele lui. A reușit să îi omoare pe toți și mai apoi să ajungă la Callie. Lanțurile erau legate foarte bine, dar atunci și-a amintit că are sabia fermecată la el. El într-adevăr o iubea pe Callie atât de mult încât a fost de-ajuns o singură atingere și lanțul s-a rupt. Chiar dacă ar fi vrut să se îmbrățișeze, nu puteau deoarece vrăjitorul cel rău a venit și chiar atunci aruncă o vrajă pentru a-l transforma pe Ethan în piatră, dar el a scos trandafirul magic, cu care i-a oprit vraja. Vrăjitorul cel rău a fost atât de nervos, încât a vrut să arunce o altă vrajă asupra lui, dar uimirea i-a fost când a văzut că nu mai are puteri. Un strigăt surzitor și înfricoșător s-a auzit, iar mai apoi răufăcătorul și maleficul vrăjitor a căzut jos transformându-se într-o simplă cenușă.

Acum nu mai lipsea decât să iasă din acea groaznică prăpastie. Ethan a văzut cu ochii lui ageri o mătură fermecată. A luat-o pe Callie de mână și s-au urcat pe mătură zburând către tărâmul lor plin de lucruri frumoase.

Atunci când Callie l-a întrebat de unde are sabia a fost uimită să afle că o are de la Alesya, care era buna ei prietenă zână magică. Callie știa că această zână dăruiește doar arme care acționează dacă vrei să salvezi pe cineva din dragoste, așa că și-a dat seama că Ethan o iubește.

Au ajuns pe tărâmul lor, la palat, și toți erau foarte fericiți că prințesa s-a întors. Callie împreună cu Ethan s-au dus la împărat și Ethan a cerut mâna Calliei tatălui său. Cu toate că a spus că cel cu care se va căsători va trebui să treacă multe probe grele, împăratul a decis că Ethan a trecut o probă grea atunci când a salvat-o și, una și mai grea, anume aceea că a ajuns la inima curată a Calliei.

Madeline și Emma s-au căsătorit cu doi prinți care au venit pentru prințesa Callie și de această dată au fost foarte fericiți împreună. Iar minunata Callie împreună cu Ethan au făcut o mare nuntă, cu cea mai frumoasă mireasă și cel mai iubitor mire. La nuntă, au participat întregul ținut, iar după ce nunta s-a terminat, mirii au încălecat pe-o șa și-au plecat pe-o stea. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți împreună.

Feciorul unui servitor de Brojban Andra

A fost odată ca niciodată un om care avea un fiu. Acesta lucra ca servitor la un mare, mare împărat. Acest împărat avea trei fiice. Ele erau atât de frumoase, încât la soare te puteai uita, dar la ele ba! Pe fiica cea mare o cheama Doriană. Aceasta era precum o floare culeasă din grădina împăratului. Pe fiica cea mijlocie o cheama Iuliana. Aceasta era mai ceva ca sora ei. Mereu avea în jurul ei parfumul de trandafiri și mereu purta rochii înflorite, viu colorate. Fiica cea mică a împăratului era și cea mai răsfățată. Aceasta avea părul blond, precum razele soarelui. Mereu avea în părul ei o florică care, spune ea, îi aducea noroc. Pe aceasta o cheama Narcisa.

Împăratul le îndrăgea foarte mult pe toate trei. Fetele semănau toate cu mama lor. Împărăteasa Daiana era cea mai frumoasă împărăteasă din acele timpuri. Toată lumea o știa ca fiind o femeie dreaptă, gîngășă, dar mai presus de toate, era și foarte istețată. Ea era cea care îl ajuta pe împărat să ia deciziile cele mai importante. Chiar dacă toate trei fiicele erau ochii și inima împăratului, puțin mai presus, era mereu mezina. Aceasta avea tot ce își dorea. Mereu erau îndeplinite toate poftele sale. Surorile ei făceau mereu și treaba acesteia. Ea era scutită de tot. Datorită acestui fapt, Doriană și Iuliana erau invidioase pe ea. Ele stătura și se gândiseră cum să facă să crească și ele în ochii tatălui precum Narcisa. Mezina, puțin mai năzdrăvană, le mai făcea uneori în ciudă. La un moment dat, Doriană i-a spus surorii sale:

- Iuliana!!! Mi-a venit o idee! Cred că știu cum putem să fim noi cele mai răsfățate din castel.
- Cum!? Deja m-am săturat de toate mofturile Narcisei. Chiar dacă ea le are pe toate, nu înseamnă că este mai presus decât noi.
- Îți mai aduci aminte de Balaurul Noni?
- Da. Dar nu înțeleg, cum poate să ne ajute el?
- Foarte simplu. Putem să îl rugăm să ne scape de Narcisa! Ar putea să o răpească el.
- Foarte bună idee! Nu știu de unde le scoți! Cu siguranță moștenești inteligența mamei!
- Se poate...! Oare cum să îl contactăm noi pe acest balaur? Noni...ce nume amuzant are!
- Da, acum că spui, îmi dau seama. Hmm...oare cum să îl contactăm?!
- Știu! Am găsit! Știi că am citit noi într-o carte despre Pădurea Interzisă?
- Da îmi aduc aminte perfect! Tata a spus că nu avem ce căuta acolo. Ne-a spus că este mult prea periculos pentru noi. Acolo, sunt tot felul de animale, de toate felurile și chipurile.
- Exact! Animale de toate felurile și toate chipurile! Cred că știu unde îl putem găsi pe Noni. Măine seară, după ce se întunecă, mergem să vorbim cu el! De-acord?
- Nu știu ce să zic, îmi este puțin teamă. Vreau să fim mai alintate, dar nu vreau să pățească ceva rău sora noastră.
- Nu va păți nimic! Deci, vii cu mine?
- Bine, voi veni! Măine seară!

A venit și ziua a doua. Narcisa era într-o stare perfectă, se plimba de dimineață în grădină cu flori, și își puna în păr trandafiri din toate culorile. Când culegea flori, ea și cânta. Avea o voce superbă! În tot acest timp, fiul unui servitor de la curte, pe nume Remus o urmărea pe frumoasa prințesă. El părea fermecat de ea! Fără să își dea seama, s-a îndrăgostit de ea. „Oare...hmm...nu se poate...sau ba da, se poate, m-am îndrăgostit de preafrumoasa Narcisa“ își tot repeta el în gând. Acesta știa că tatăl său și împăratul nu ar lăsa să se întâmple așa ceva: unde s-a mai văzut? O prințesă cu un fiu de servitor? Seara veni îndată. Narcisa umbla pe holurile castelului. Acesteia îi plăcea să urmărească apusul din turnurile castelului. Adevărul este că apusul soarelui văzut de acolo, este nemaipomenit! Apusul a trecut, iar Narcisa s-a dus la culcare.

Tot castelul dormea. Era o liniște!! Pe când se făcu ora unsprezece, Iuliana și Doriană s-au dus și și-au luat fiecare câte un cal și au pornit spre Pădurea Interzisă. Iuliana nu era foarte sigură pe ea, dar

era mereu influențată de Doriană. Au ajuns la intrarea în pădure. Caii păreau și ei puțin neliniștiți. Și-au făcut curaj și au intrat. Era foarte, foarte întuneric, iar din tufișuri se vedeau perechi de ochi și se auzeau țipete îngrozitoare. Au tot mers și au mers, până au ajuns într-o poieniță. Acolo, au văzut un grup de balauri ce scoteau flăcări pe nas și dansau în jurul unui foc. Doriană era sigură că unul dintre acei balauri este Noni.

Iuliana era de-a dreptul îngrozită de tot ce vedea și auzea! Doriană s-a apropiat de acei balauri. I se făcuse pielea de găină.

- Heiii! Bună! Eu sunt prințesa Doriană!

- Ce dorești tu de la noi, prințesă Doriană? a întrebat-o făcând o plecăciune ironică în fața acesteia.

- Îmi puteți spune unde îl găsesc pe Balaurul Noni?

- Noni?!?!?

- Da, Noni. Deci, îmi puteți spune?

- Da... în schimbul... unor mere fermecate, care cresc doar în fundul grădinii împăratului.

- Perfect. Voi îmi spuneți unde este Noni, iar eu vă aduc merele.

- Nu...nuuu prințesico! Nu ne fraierești tu pe noi! Întâi merele și apoi Noni.

- Bine. Mâine seară ne vedem la intrarea în Pădurea Interzisă și voi veniți cu Noni, iar eu cu merele.

- Bine!

Ziua a trecut foarte repede, iar Doriană și Iuliana aveau deja merele. După apus, au pornit din nou spre Pădurea Interzisă. În schimbul merelor, acolo, s-au întâlnit cu Noni. Balaurul Noni era unul dintre cei mai îngrozitori balauri de pe acele tărâmurile! Avea trei capete; fiecare cap avea șase ochi uriași, avea coadă luuungă și solzii îi erau verzi.

- Balaure Noni, ai putea să ne faci un mic favor?

- Să vedem despre ce este vorba.

- Să nu o lungim prea mult, noi două vrem să o răpești pe surioara noastră Narcisa.

- Narcisa?! Cea mai frumoasă prințesă de pe aceste tărâmurile?

- Da, chiar ea!

- Mi-ar face plăcere... am să o fac soția mea!

Zis și făcut. În următoarea seară, prințesa Narcisa a dispărut. În timp ce ea privea apusul, Noni a luat-o prin surprindere. Nici nu a mai avut timp să strige după ajutor. A doua zi, dis-de-dimineată, Remus se uita după frumoasa prințesă. Spre surprinderea lui, Narcisa nu era în grădina cu flori și nici în sala de cântat. Acesta a mers direct la tatăl său și i-a spus:

- Tatăăă! Lipsește Narcisa! Ca niciodată Narcisa nu este în grădina cu flori și nici în sala de cântat.

- Poate este la masă sau doarme mai mult!

- Nu, întotdeauna ea vine și culege flori din grădină sau cântă! Dacă tu nu mă crezi, am să merg la împărat.

Așa a și făcut. Împăratul a dat alarma în tot castelul. Narcisa nu era de găsit! Surorile sale erau foarte fericite, dar se făceau că sunt disperate de dispariția surorii. Împăratul a trimis slujitori peste tot, în toate colțurile lumii, dar Narcisa nu era niciunde.

Au trecut șapte ani de la dispariția ei. În acest timp, împărăteasa s-a îmbolnăvit grav și din păcate, nu după mult timp, și-a dat sufletul. Împăratul rămăsese singur, alături de cele două fiice. Acum le aprecia foarte, foarte mult și îi era teamă să nu le piardă și pe ele.

Remus încă nu se împăcase cu ideea că Narcisa a dispărut. Acesta s-a dus la împărat și i-a zis:

- Preamărite împărate! Am venit la dumneata să îți cer voie să caut pe preafrumoasa ta fiică, Narcisa.

- Acum vii și tu?! Acum când aproape am reușit să o uit pe mezina mea?

- Preamărite! Eu mereu am fost îndrăgostit de ea! Nu am reușit să o uit nici acum, după șapte ani.

Dă-mi măcar o șansă să o caut și să o găsesc.

- Bine! Ai numai o șansă, nu o risipi!

- Nu o voi face! Am nevoie de haine noi și de cai bine antrenați!

- Îi vei avea numaidecât.

Remus a și plecat după prințesă. Întâi a căutat-o pe tărâmul șerpilor. Nu a găsit-o. Apoi, s-a dus în mare. Nici acolo nu era. Într-o noapte, a visat că ea a fost răpită și ținută lângă un anumit balaur dintr-o poieniță. Acest vis i-a dat de gândit. Se întreba unde sunt balauri și unde sunt poienițele în care se

ascund aceștia. Și-a zis: „Pădurea Interzisă”. S-a dus în Pădurea Interzisă. Acolo, într-o poieniță, a auzit o fată plângând.

Era prințesa, dar Remus nu a recunoscut-o din cauză că arăta groaznic. Era atât de slăbită și părul ei era deteriorat. Săraca fată! El s-a apropiat de ea. A întrebat-o de ce plânge. Aceasta i-a spus că plânge din cauză că îi era dor de familia ei. I-a povestit că a fost răpită, în timp ce urmărea apusul din castel. Atunci, băiatul și-a amintit că și Narcisa urmărea apusul seară de seară! A întrebat-o cum o cheamă, iar ea a răspuns că poartă nume de floare, Narcisa. Atunci, Remus i-a spus cine este și ce simte pentru ea. Pe când să pornească amândoi spre castel, și-a făcut apariția balaurul Noni. Remus l-a provocat la luptă pentru frumoasa prințesă.

Feciorul avea trei cuțite. Pe când balaurul scotea foc pe nări, Remus și-a făcut curaj și a tăiat capul balaurului. Apoi, a mâncat trei mere de aur și a tăiat și al doilea cap al balaurului, după care a furat trei săruturi Narcisei și l-a înfrânt pe balaur. Cei doi tineri au mers împreună la palat. Când Doriana și Iuliana i-au văzut, au încremenit! Atunci, Narcisa a sărit și le-a îmbrățișat. Tatăl său începu să plângă în brațele fiicei sale. În acele clipe, Iuliana nu s-a putut stăpâni și a spus tot ce au făcut ea cu sora sa. Narcisa le-a iertat, luându-le în brațe. Remus a cerut mâna prințesei, iar Narcisa a acceptat imediat. Aceștia au făcut nuntă mare, au chemat împărații și împărătesele din toate colțurile lumii și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus poveste-așa!

Maliștea de Hurezan Florina

A fost odată un magician pe nume *Malprax*. El locuia cu mama lui într-o grotă care aparent părea în regulă, dar dacă priveai mai atent se putea observa detalii legate de zona misterioasă. Muntele în care se afla grotă se numea *Muntele Negru*, deoarece se spune că au existat *magicieni* și încă există, însă nimeni nu a știut dacă este adevărat.

Valea care coboară din munții cei înalți prin păduri de conifere și foioase, la creștetul dealurilor se zărea un sat numit *Maliștea*. Aici, oamenii erau simpli, superstițioși și foarte harnici. Puțini erau bătrânii care depăneau povești, la umbra unui nuc, la banca lui Ioan Vodă, cu zmei și tinere domnițe, cavaleri de onoare și vrăjitoare.

Copiii ascultau cu urechile ciulite poveștile pe care mai marii lor parcă le puneau o nota de realitate. Tinerii și fetele din satul *Maliștea* parcă au uitat de civilizație, organizau la fiecare sărbătoare hora și celebrul dans prin pereche. La praznicele mari sau altfel de sărbători, băieții onorau pe tinerele țărancuțe cu flori confecționate de ei înșiși, iar ca răsplată, fetele le ofereau un sărut.

Sătenii, fiind superstițioși, organizau manifestări ciudate precum procurarea unor flori rare pavoazate cu pene de rață ori trifoi pentru a aduce noroc la recoltă. Fiecare familie aducea în cimitirul sătesc legume și fructe, unde erau așezate pe mormânt apoi se rostea rugăciunea de primire pentru bunuri și de deschidere asupra ușilor morților, pentru ca Dumnezeu să caute sufletul fiecăruia și să-i aline durerea pricinuită de pe pământ.

Sanctuarul de închinare o constituie o casuță săpată în piatră. Obiectele ce au înfrumusețat locașul, erau câteva bănuțe, o icoană imensă și lumânările împodobite cu iederă și brad, iar singura floare era cea de *Nu-mă-uita*, considerată floare trimisă de bunul Dumnezeu ca binecuvântare pentru ei. Manifestarea religioasă avea loc în fiecare miercuri, vineri și duminică la care era obligat să fie tot satul, iar dacă cineva rămânea acasă, tot alaiul bisericesc îl vizita oferindu-i floarea: „Nu-mă-uita”.

Satul *Maliștea* era liniștit fără să bănuiască nimeni că *Malprax* nutrea distrugerea satului.

Într-o zi de miercuri, în timp ce se oficia slujba pentru tunet și fulger, în liniștea și armonia încăperii se deschise ușa cu mare putere și a apărut un bărbat înalt, cu umerii lași și cu plete negre împodobit cu o mantie neagră la mijloc cu o centură roșie țesută cu fir de aur. În mâna dreaptă a ținut sceptrul cu globul de cristal, iar pe umăr a avut vulturul său numit *Andrus*. Când a intrat în sfântul locaș toți enoriașii au căzut cu fața la pământ de frică, deoarece tot ce au crezut până atunci de magicieni, din *Muntele Negru* s-a dovedit a fi real.

Malprax observând că are suficientă putere pentru a-i speria zise:

- Am venit cu gânduri pașnice și cer să-mi fie soție cea mai frumoasă fată de aici, bineînțeles o iau cu mine în castelul meu. Deci... și un râs malefic s-a auzit.

- Da, domnule, se va face după cum porunciți! s-a ridicat plin de frică starețul.

Malprax s-a uitat pe prima bancă, a treia, a zecea și nu observa niciuna deosebită, doar acolo în colț o fetișcană albită de spaimă, care nu a îndrăznit să-și ridice nici fața, cu rochia-i bufantă de catifea și cosițele de un negru abanos, cu niște buze roșii, aparent ai fi avut senzația că sunt din căpșuni.

- Știu! întrerupse Malprax tăcerea. Ea este! Va fi a mea! Mă va salva!

Fata s-a ridicat, iar trupul subțire și ușor parcă se dezechilibra la auzirea acestor cuvinte. Malprax, când a văzut-o în toată frumusețea ei, s-a îndrăgostit nebunește de ea și era gata să-și dea viața pentru ea, deși a venit să se răzbune pe sat.

- Care ți-e numele, frumoaso?!

- Branadella.

- Ești gata să-mi fii soție credincioasă? fața lui îi radia de fericire și a întrebat-o cu un ton de tandrețe.

- Păi...dacă trebuie să salvez Maliștea ... Da!

- Hai sfinte, cunună-ne! porunci Malprax.

Părintele a săvârșit nunta apoi Malprax și-a luat soția și-au zburat spre Muntele Negru. Mama lui Malprax l-a întâmpinat și a fost foarte mișcată să vadă frumusețea acesteia și gingășia ei. Bătrâna a simțit că fiul său era îndrăgostit și era gata de un sacrificiu așa mare pentru ea. Malprax s-a căsătorit deoarece a trebuit să o aducă ca și ofrandă pentru blestemul pe care tocmai mama sa l-a creat. Acesta a fost cu un deceniu mai devreme. Când bătrâna vrajitoare l-a răpit din Palatul regelui arcașilor pentru a se răzbuna pe rege deoarece s-a îndrăgostit de o altă femeie și nu a ales-o pe ea de regină. Malprax însă nu a știut că părinții lui sunt regi și că vrăjitoarea nu era alta decât mama sa, ci știa că dacă nu aduce fata ca jertfă, el va îmbătrâni și va muri.

Mama lui Malprax s-a temut ca nu cumva și fata să-i împărtășească sentimentele și se comporta disprețuitor cu Branadella. Malprax o privea grijuliu, dragăstos când ea își ridica ochii să-l vadă. Era o atmosfera plină de iubire și dragoste.

În ziua a șaptea, tânăra doamnă a trebuit să fie omorâtă. Pregăteala era în toi, iar soacra Brenadellei era foarte fericită, nu însă și Malprax. El a simțit cea mai mare durere, tragedia sfârșitului unei iubiri imposibile.

În dormitorul cu pânze de in se afla soția lui întinsă printre pernele strălucitoare. Malprax a bătut la ușă și a intrat cu un buchet de trandafiri roșii. I-a spus sincer: „te iubesc”. Malprax i-a luat mâinile fine în mâinile sale puternice, apoi s-au îmbrățișat, strângându-se în brațe foarte puternic. El îi cuprinse apoi fața cu mâna sa și a mângâiat-o pecetluind-o cu un sărut. Apoi, dintr-o dată, s-a auzit un trăsnet și vrăjitoarea strigă: „Nu! Nu!” Ea și-a văzut sfârșitul dar, înainte de aceasta, Malprax a simțit că se ridică de pe pământ și se schimba ceva, tot corpul s-a preschimbat ...era un tânăr cavalier, înalt, cu umerii lați și pieptul puternic, în veșminte de prinț, și s-au mirat foarte tare atât el cât și Brendalla.

Bătrâna, când și-a văzut finalul, le-a povestit tot ce făcuse, răpirea, transformarea în vrăjitor și rezultatul dragostei lor. I-a mai spus să meargă peste trei mari și șapte țări și acolo își va găsi părinții îmbătrâniți ce își așteaptă fiul, pe numele lui adevărat Maximilian.

Noul Malprax și-a prins în brațe iubita și au fugit spre Maliștea. Sătenii când au zarit-o alături de acel cavalier, acel prinț, s-au bucurat, iar la nukul cu banca lui Ioan Vodă, le-au istorisit cele întâmplate și hotărârea lor de a-și găsi țara.

În următoarea zi, dis-de-dimineța, Maximilian și Brendalla au pornit spre cele trei mări și șapte țări, iar familia Brendallei le-a urat noroc. Au trecut cele trei mări și cele șapte țări, însă în ultima țară s-a aflat un pod de fier, iar sub pod doarimea balaurul cel verde cu ochii roșii ca para focului. Problema a fost că trebuia să treacă acel pod, dar balaurul simțea orice mișcare și îi înghițea. La primul pas, balaurul s-a trezit și cu gura deschisă, s-a năpustit asupra lor, gata să înghită hrana. Atunci, Maximilian a luat o piatră și a aruncat-o balaurului în gât, iar ei, din fericire, au avut timp să treacă pe cealaltă parte. Au trecut

amândoi pe pod în fugă, ținându-se de mână atât de tare încât nici cea mai mare lovitură nu i-ar fi putut zdrobi.

După ce pericolul a trecut, cei doi soți s-au privit adânc în ochi unde licărea atât de tare dragostea lor. Au mai mers cât au mers, iar printr-un oraș au observant că prin simplul gest de a se ține de mână parcă florile înfloreau, păsările începeau să cânte. Locuitorii orașului au fost mirați de acești tineri frumoși și necunoscuți.

Au ajuns în sfârșit la palatul părintesc. Acolo, privirea oamenilor a fost atrasă de inelul regal și semnul de pe umăr în formă de coroană regală. Tatăl lui Maximilian era deja foarte bolnav și bătrân. Fiul a alergat la patul său, dar nu a reușit să zică decât: „Am venit tată!”, iar regele a răspuns: „Știam că vei veni” și-a închis ochii și și-a dat duhul.

După onorurile de înmormântare, a urmat încoronarea lui Maximilian care a devenit rege și Brendalla a devenit împărăteasă. Desigur că au făcut o nuntă cum se cuvine unor regi, iar la dansul mirilor el îi șopti:

- Eu m-am îndrăgostit de tine din prima clipă, de când te-ai ridicat din scaun. Te-am ales pentru că erai cea mai frumoasă, gingașă și te mișcai grațios. Te iubesc și nu te-aș lăsa niciodată. Ești visul și viața mea. Vocea ta este perfectă, iar tu, tu ești cea mai minunată, iubita mea, Brendalla!

Iar, ca răspuns regina i-a zis:

- Deși m-am simțit singură, alungată și vrăjitoarea m-a disprețuit, iar eu noaptea plângeam, iar lacrimile mele amare au udat așternutul, prima ta atingere de mână, m-a făcut să mă simt în siguranță, m-ai făcut să iubesc ceea ce-am urât toată viața: vrăjitoria, dar acum trăiesc cel mai frumos basm în care iubirea va dăinui și va triumfa pentru totdeauna.

Un an mai târziu, au avut un băiat pe nume Octavus și au trăit fericiți și au domnit în iubire până la adânci bătrâneți; dar, poate mai trăiesc și acum. Cine știe?!

Steaua aleasă de Stoia Alexandra

A fost odată ca niciodată un castel incredibil de frumos, care oferea un peisaj rupt parcă din rai. Acesta radia de bogăție în razele primitoare ale soarelui. Copacii și florile care înconjurau palatul se oglindeau în strălucirea pereților de aur ai acestuia. Pietre prețioase din toate colțurile pământului acopereau ferestrele.

Însă toate aceste bogății nu le aduceau bucuria. Cei doi regi au fost binecuvântați de Dumnezeu cu trei feciori frumoși. Însă, după câțva timp, mama acestora și-a dat ultima suflare. Regele a hotărât să nu se mai căsătorească, fiind nevoit să ia toate hotărârile singur.

Străpuns de atâtea dureri și necazuri, s-a prăbușit pe patul de moarte. Timpul se scurgea, iar el nu mai avea mult de trăit. Astfel, într-o zi, și-a chemat cei trei feciori la patul său de suferință. A încercat să le explice că el își va pune mâinile pe piept în curând și va trebui să aibă urmaș la tron. Inima lui nu l-a lăsat să aleagă dintre fiii săi, deoarece îi iubea pe toți la fel de mult. Astfel le-a spus acestora provocarea care le va aduce coroana.

Toți erau numai ochi și urechi la tatăl lor. Acesta a scos de la gât un lăntșor pe care îl avea moștenire de la străbunicul său. Colierul ascundea în interior o stea. Regele a aruncat lanțul pe fereastră. Acesta se vedea ca o stea căzătoare care zbura pe cerul întunecat. Împăratul a aprins o lumânare, care simboliza viața lui. Le-a zis tinerilor să bată toate hotarele și să aducă steaua înapoi până când lumânarea încă mai arde. Cine va fi primul care aduce steaua se va căsători cu aceasta și vor conduce împărăția. Feciorii au pornit la drum, fiind conștienți că fiecare clipă contează.

Un crater mare s-a făcut în locul în care s-a prăbușit steaua, iar de acolo a răsărit o fată frumoasă, cu păr de aur și haine din pulbere de stele. Dar, ceea ce nu știau cei trei frați era faptul că fata era blocată într-un alt tărâm care era păzit de o creatură înfricoșătoare cu cap de șopârlă și corp de leu.

Cei trei băieți nu știau ce drum să aleagă. Așa că au tras cu arcul în direcții diferite, bazându-se pe noroc. Fiecare dintre aceștia și-a urmat drumul indicat de săgeată.

Cel mare a ajuns în fața unui munte pe care trebuia să-l urce fără a se uita în urmă. Inițial i s-a părut foarte ușor. Însă pe parcurs ce urca, devenea tot mai greu. Auzea că în spatele lui îl striga cineva,

apoi că îl lovea. La un moment dat s-a enervat atât de tare încât s-a întors, pregătit să lovească pe cineva. În acea clipă s-a transformat într-o stană de piatră.

Cel mijlociu a ajuns tot în acel loc puțin mai târziu. Cu multă răbdare și ambiție, a reușit să străbată muntele. Ajungând în vârful acestuia, a găsit șapte zmei care opuneau rezistență. Fiul de împărat a luptat ca un viteaz, însă el era singur, iar dușmanii șapte. A reușit cu greu să omoare trei dintre acei zmei, însă s-a dovedit că ei au fost mai puternici, lăsându-l pe băiat fără suflare.

Mezinul era și el pe drum. Acesta nu era prea voinic sau curajos, dar avea un suflet de aur. El se aștepta la frații lui că au eliberat deja prințesa și sunt cu toții la palat, bucurându-se și cinstind pe noii încoronați. Însă s-a gândit să-și încerce și el norocul, deoarece își dorea foarte mult coroana tatălui său. Din nefericire, el nu știa că iubiții lui frați erau pierduți pe veci.

La un moment dat, a ajuns și el la muntele care i-a adus sfârșitul fratelui său. A reușit să treacă de acea încercare, fiind uimit chiar și el de propria reușită. Dar atunci când a dat și el de zmeii care l-au omorât pe celălalt frate al său, s-a gândit că acolo îi va fi sfârșitul. Mai rămăseseră doar trei din șapte balauri, însă și atât era foarte mult pentru el. Fiind foarte sufletist, acesta nu a putut să-i lovească. Norocul a făcut să treacă atunci un vultur, care l-a luat în spinare din gura monștrilor.

Mai demult și băiatul a salvat această pasăre de la înec. Simțindu-se dator, vulturul a vrut să îl răsplătească pe fecior. L-a dus până la un zid uriaș, de care știa că ascunde în spatele lui niște mistere. L-a dat o pană, pe care să o fluture atunci când are nevoie de ajutor și a plecat.

Tânărul s-a apropiat de acel zid și a pășit cu teamă în cealaltă parte. Și-a dat seama că vulturul a avut dreptate. Acel loc era cu adevărat un tărâm magic. A rămas plăcut impresionat de peisajele feerice de acolo. În toată zona triumfa armonia. Norii se plimbau pe cerul albastru ca spuma mării, florile dansau în adierea lină a vântului, iar apa cristalină spăla tot răul.

Mergând mai departe a zărit o lumină mare, pe care a urmat-o. A zărit o fată incredibil de frumoasă și și-a dat seama că pe ea o căuta. Între timp, la palat era tristețe mare pentru că împăratul a observat că niciunul dintre fiii săi nu a ajuns, iar lumânarea era pe cale să se stingă.

Mezinul a încercat să o salveze pe fata de împărat, dar aceasta era legată, iar frânghiile se vor dezlega doar atunci când îl va înfrunța pe monstru. Această creatură înfricoșătoare și-a făcut apariția. Tânărul și-a luat inima-n dinți și a luptat din răputeri ca să-l înfrângă. Văzând că nu reușește singur, și-a scos pana, iar vulturul i-a sărit în ajutor într-o clipă. Împreună, au reușit să învingă. Toate vrăjile acestuia s-au destrămat. Inclusiv frații băiatului s-au trezit deoarece erau doar sub un somn adânc din cauza vrăjii.

Toți s-au adunat la palat, fiind foarte bucuroși de reușita băiatului. Cei doi tineri au făcut o nuntă de povești care a durat șapte zile și șapte nopți. Regele a putut închide ochii împlinit și mândru de băieții lui. Fiul de împărat și soția lui au primit marea moștenire și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Câteva cuvinte despre basm...

„Basmul este tipul de narațiune în care orice este permis, care nu cunoaște îngrădirea verosimilității. Universul construit imaginează o lume ce refuză limitele, oferă întotdeauna rezolvări, o lume aflată în perspectiva realului, dar totuși atât de îndepărtată de acesta.”

Basmul ar construi, așadar, o lume omogenă în care miracolul se instalează de la sine. Basmul creează o replică a realului înglobând elemente fantastice care ne duc pe „un alt tărâm” care funcționează ca o istorie paralelă.

Ca să ajungă de la un palat la altul, eroul străbate două lumi: „lumea

terestră”, o lume cunoscută, sigură, neprimejdioasă și „celălalt tărâm” o lume periculoasă, necunoscută, teritoriu virgin, parcurs în premieră de picior de pământean. Celălalt tărâm este oglinda întoarsă a lumii pământești.

Trecerea între cele două lumi se face prin spații interstițiale de tipul pădure (spațiu labirintic, al primejdiei) fântână, prăpastie, mare, copac cu vârful în nori etc. Vehiculul care mediază între tărâmurile basmului este calul năzdrăvan, primul ajutor al eroului.

(Literatura pentru copii și tineret, Florica Bodiștean)

Simpozion Național Oltenia literară postbelică

În urma parteneriatului cu Liceul de artă „Marin Sorescu” Craiova, Școala Gimnazială Livada a participat la Simpozionul Național *Oltenia literară postbelică* cu lucrarea *Androgenul, un principiu al perfecțiunii cântat în opera lui Adrian Păunescu*.

Androgenul, un pricipiu al perfecțiunii cântat în opera lui Adrian Păunescu

Prof. Kuschausen Cristina, Școala Gimnazială Livada-Arad

„Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om”

(Facerea, cap. 2:22)

Iubirea... Iubirea a fost și este cel mai frumos sentiment cu care a fost binecuvântată omenirea de către Dumnezeu. Miturile despre originea sexualității au loc de cinste printre numeroasele materiale mitice explorate de antropologie. Jean Libis este de părere că forțele originare, cele care există înainte de origine, undeva în *illo tempore*, trebuie să aibă un caracter androgen.

Unul dintre filosofii care au cântat cel mai mult iubirea a fost Platon, așa cum însuși Schopenhauer a recunoscut: „Cel care s-a ocupat cel mai mult de iubire este Platon, cu deosebire în *Banchetul și Phaidros*”.

Tema lucrării mele, este una preferată de mulți scriitori, mulți muzicieni au cântat-o și mulți pictori au ales-o și i-au dat viață prin culoare: iubirea. Iubirea s-a născut o dată cu Dumnezeu, deoarece El este „o mare de iubire”, dar iubirea dintre bărbat și femeie s-a născut cu mult timp după aceea. Demult, în *illo tempore*, când bărbatul și femeia au devenit conștienți de sexualitatea lor, a apărut și iubirea pătimașă între cele două ființe asemănătoare și totuși atât de diferite.

1. Despre mit...

O primă prezentare a mitului Androgenului, apare în *Banchetul* lui Platon, povestea fiind spusă prin gura lui Aristofan, care este „pus” să povestească mitul despre despicierea androgenilor primordiali, fiind o poveste care pare mai mult o fabulă filosofică. În fond, teza mitului este în primul rând explicarea cazuală a apariției dragostei de cuplu, această temă fiind prezentă în mai multe mituri ale facerii omului: în Biblie (cuplul primordial: Adam și Eva), în mitologia vedică (Purusha) sau în cea chineză (Pan-ku).

Povestea sună ca una fabuloasă, deoarece ea trece cu mult granițele credibilului. Acțiunea se petrece „odinioară”, când „natura noastră nu era întocmai așa cum este azi, ci cu totul altminteri. În primul rând, neamul omenesc se alcătua într-adevăr din trei genuri, nu din două ca acum, căci pe lângă mascul și femelă era și al treilea care avea părți din

celelalte două laolaltă și al cărui nume stăruie și în zilele noastre, chiar dacă ființa însăși nu mai e de văzut; exista pe atunci cu adevărat un gen deosebit, androginul care, și ca înfățișare și ca nume, avea părți din celelalte două laolaltă, din bărbat ca și din femeie; ceea ce a rămas din el azi nu este decât o poreclă, socotită jignitoare. În al doilea rând, fiecare dintre acești oameni arăta la înfățișare ca un bulgăre dintr-o singură bucată, cu spinarea și coastele în cerc; avea patru mâini și tot atâtea picioare câte mâini; apoi, pe un grumaz rotund, două fețe aidoma una alteia, însă un singur cap pentru amândouă fețele, opuse una celeilalte; patru urechi; de două ori părțile rușinoase; și toate celelalte care mai rămân, așa cum se poate presupune din cele descrise. Mersul acestei ființe se făcea, ca și acum, în linie dreaptă, în orice direcție ar fi dorit ființa; sau când dimpotrivă, începea să alerge repede, făcea tumburi, și întocmai cum atunci când cineva se învârte ca roata și face tumburi fără să se clatine, ci doar își rotește picioarele, tot astfel, sprijinindu-se pe cele opt membre ce le avea pe atunci, omul înainta grabnic, dându-se de-a rostogolul."

Deoarece au dorit să stăpânească lumea, „Zeus și ceilalți zei s-au sfătuit ce s-ar cuveni să facă și erau foarte îngrijorați: nu se afla pentru ei, într-adevăr, niciun mijloc nici de a-i duce pe oamenii aceștia la pieire, nici de a le stârpi neamul, trăsându-i ca pe Giganți; căci asta ar fi însemnat chiar pentru ei înșiși secătuirea onorurilor și a ofrandelor ce le vin de la oameni, dar nici nu le puteau îngădui asemenea purtare nerușinată.” Cu toate acestea, Zeus a hotărât ca, „ei să fie oameni și, ajungând mai slabi, să-și pună capăt obrăzniciei. Acum, într-adevăr, urmă el, mă voi apuca să-i despici pe fiecare în două și, în vreme ce se vor face și mai neputincioși, ne vor fi în același timp și mai de folos, întrucât numărul lor va spori. Și mai presus, ei vor umbla dreپți, pe două picioare. Dar dacă nici după judecata noastră obrăznicia lor nu se va curma, atunci - încheie el - îi voi tăia încă o dată în două, ca să-i fac să sară într-un picior, ca șchiopii. Rostind acestea, el îi taie pe oameni în două, așa cum despiciam noi scorușii ca să-i punem la uscat. Îndată ce îi despica în două pe câte unul din acești oameni, Zeus îi și poruncea lui Apollon să-i răsucescă fața precum și jumătate de gât înspre partea tăieturii, încât omul, văzând priveliștea despiciăturii făcute în el, să devină mai modest; i se mai porunci să vindece urmele operației. Și iată pe Apollon cum întorcea fețele; cum aduna toate colțurile de piele peste ceea ce se numește azi pânțele, în chipul în care se strânge la gură o pungă, cum le împreună temeinic către mijlocul burții, fără să lase decât o gaură: cea pe care o numim întocmai buric. Apoi, fiindcă mai rămăseseră cute, el le ștergea pe cele mai multe netezindu-le și dădea forma pieptului folosind o unealtă ca aceea cu care cismarii netezesc cutele din pielea întinsă pe calapod. Totuși el mai lasă câteva crețuri, anume pe cele care înconjoară pântecul și buricul, ca să păstreze amintirea vechii stări de altădată. Așadar, după ce natura omului a fost astfel împărțită în două, fiecare jumătate, tânjind după cealaltă jumătate a sa, se alipea aceleia; ele se înlănțuiau una pe alta cu brațele, se îmbrățișau tăcând, în dorul lor de a se contopi într-o singură ființă, sfârșind prin a muri de foame și, îndeobște, din lipsa oricăror îndeletniciri, din pricina nedorinței lor de a face ceva una fără cealaltă.” Cu alte cuvinte, cele două jumătăți se caută toată viața și nu au liniște până când ele nu se unesc atât trupește cât și sufletește.

2. Androgenul, un principiu al perfecțiunii, cântat în opera lui Adrian Păunescu

Mulți sunt scriitorii care au cântat iubirea. Poetul Adrian Păunescu se numără printre scriitorii care au închinat zeci de poezii acestui arzător sentiment și a studiat-o în toate ipostazele acesteia: de la iubirea arzătoare, la abominabila despărțire; de la extazul exuberant, la dezamăgire năucitoare. Așa se face că iubita se lasă așteptată „Ca un adolescent/prima oară-mbătat de-o femeie,/te-aștept melancolic/și cu urechile arzând fratern/spre toate semafoarele”(*Te aștept*). În poezia *Prima zi de pace* poetul abordează tema despărțirii, o temă care apare destul de des în scrierile lui Adrian Păunescu: „Mâine plecăm fiecare în altă direcție,/Mâine vei nota o adresă,/Mâine voi nota o adresă/Mâine constructorii vor începe să zidească între noi/Case și apeducte, cimitire și formalități./Mâine, ultimele împletituri ale ștreangului nostru se rup.” O frumoasă declarație de dragoste regăsim în poezia *Cu tine*, iar în poezia *Personajul principal*, iubitul moare „pe coperta din față” de dorul iubitei după ce și-a creat o imagine prototip a acesteia. În poezia *Sacra banalitate* cuplul este privit ca o repetabilitate a destinului a fiecruia cuplu, iar în poezia *Hai, nu, serios* regăsim tonul ironic datorită imposibilității de a supraviețui unul fără celălalt. Rolul femeii în lume este omagiat în poezia *Femeia*: „Ce face în fond femeia (...) Ea pune lucrurile la locul lor./Aceasta este preocuparea ei fundamentală,/Să pună la loc cea ce noi am stricat,/Să rearmonizeze discordiile (...)” În poezia *Să ne iubim*, poetul îndeamnă umanitatea spre îndeplinirea poruncii *Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși*, abordând o altă ipostază a iubirii: „Dragostea e calea contra morții,/Dragostea e un atac sublim,/Vă propun o tactică urgentă:/Să ne iubim.”

Printre formele iubirii abordate în opera scriitorului, regăsim o prelucrare inedită a mitului Androgenului. Astfel, iubitul are puterea unui creator, Adrian Păunescu prelucrând mitul lui Pygmalion: „Dacă tu ai dispărea... Cu un sac întreg de lut/Și-o spinare de nuiete/Să te fac de la-nceput/Cu puterea mâinii mele” sau „De-ai cădea într-adevăr/În momentul mării frângeri/Aș veni la tine-ncet/Să te recompun din îngerii”, iar la final, apare trupul îndrăgostiților ca o unitate primordială, ca o întoarcere în atemporalitate: „Dacă tu ai dispărea/Și din răsău-mi și din plânsu-mi/Te-aș găsi în sinea mea,/Te-aș zidi în mine însumi.” Iată că sentimentele cauzate de macrocosmos sunt diminuate, iar acest lucru determină o întoarcere spre interior, o întoarcere la origine, o reFacere după Facere întărită de adjectivul pronominal posesiv „însumi”. (*Dacă tu ai dispărea*)

O altă simbioză între cei îndrăgostiți regăsim în versurile „Mai miros a tine, mai miroși a mine”. Deoarece cuplul de îndrăgostiți nu este iertat de blestemul „De-a nu muri de-odată”, iubitul, chiar și după plecarea iubitei, îi simte mirosul, iar prin mușchii organismului simte prezența iubitei „până în călcâie”. Poezia se încheie cu amintirea unirii de veci a celor doi îndrăgostiți, în ciuda despărțirii cauzate de cruda moarte „Mai vorbesc cu tine - trist și dureros/prin al cărnii noastre-mpreunat miros.” (*A tine, a mine*) Această poezie îmi aduce aminte de poezia *Cuplu* de Ana Blandiana în care este prelucrat același mit al androgenului în care îndrăgostiții sunt despărțiți de moarte, dar cel viu duce povara celui mort: „Stăm spate în spate,/Oasele noastre s-au unit de mult,/Sângele duce zvonuri/De la o inimă la alta./Cum ești?/Dacă ridic brațul/Și-l întind mult înapoi,/Îți descopăr clavicula dulce/Și, urcând, degetele îți ating/Sfintele buze/Apoi, brusc se-ntorc și-mi strivesc/Până

la sânge gura (...) Suntem egali?/Vom muri de-odată sau unul va purta, încă o vreme,
cadavrul celuilalt lipit de el/Și molipsindu-l lent, prea lent, cu moartea?/Sau poate nici nu va
muri întreg/Și va purta-n eternitate/Povara dulce-a celuilalt,/Atrofiată de vecie/Cât o
cocoașă,/Cât un neg... (...)"

O amintire a unirii primordiale regăsim în poezia *Blues de dragoste*: „Te mai cuprind
la rădăcină/Te-mbrățișez pe sub pământ”. Așa cum Zeus a despărțit cuplul vinovat, așa
cotidianul desparte cuplul în lirica lui Adrian Păunescu: „Urechea mea nu mai aude/Ce mai
întrebi, ce mai suspini,/Fusesem neamuri și-am fost rude/Și am rămas doar doi străini.”
Dacă Toma Novac are nevoie de șapte vieți disparate pentru a-și împlini iubirea (*Adam și
Eva*, de Liviu Rebreanu), cuplul în poezia lui Adrian Păunescu se regăsește în adâncuri: „Vor
trece ere curioase,/Și ne-om găsi cum am fost buni,/Cu nervi și rădăcini și oase,/În niște
mine de cărbuni. (...)Și-atât: ne mai iubim în taină,/Pe patul nostru, sub pământ.”

Aceeași neputință de a trăi despărțiți și aceeași complementaritate desăvârșită a
Cuplului o regăsim și în poezia *Ritm de dragoste*. Cele două părți atât de diferite și totuși
atât de necesare sunt numite încă din primele versuri ale poeziei: „Sunt bărbatul, ești
femeia,/Mi-ești opusul omenesc (...) Ești făcută din lumină/Sunt făcut din piatră grea.”
Regăsirea după despărțire se face chiar și de la cea mai mare distanță: „Două puncte
cardinale, Eu sunt Nord și tu ești Sud,/ Dar pe fiecare cale,/ Te aud”. Unirea celor două
părți este inevitabilă și trece dincolo de faliile vieții și a morții: „M-aș scula, de drag de
tine,/Și din morți.” Contopirea dintre cei doi se realizează până în cel mai mic detaliu, iar
pentru împlinirea iubirii se ajunge până la sacrificiul suprem și împlinirea totală: „Pe Golgota,
de m-ar pune/Și suprem m-ar condamna,/Aș ruga să-mi fie cruce/Ființa ta.”

Căutarea perpetuă și recreerea jumătății o regăsim în poezia *Lutierul rănit*: „Eu, în
acești ani de dragoste și de acomodare,/Eu, în acești ani de patimă și de acordaj,/Am trăit
sentimentul reconfortant teribil/Că reușisem, după consumarea unei păduri întregi/ De
arbori de rezonanță, să te scot pe tine din unul.” În urma neîmplinirii și a despărțirii, iubitul
rămâne olog și neliniștit, așa cum au rămas jumătățile după marcanta despărțire: „Totuși,
cum se poate pleca de lângă lutierul tău,/Decât smulgându-i mâna din umăr și inima din
piept,/Ceea ce e, până la urmă, și adevărat? Așa s-au petrecut lucrurile, lutierul își caută
inima/Peste tot, și nu și-o mai găsește. Nu o mai are.”

Împlinirea cuplului se poate realiza doar prin fuga de cotidian. În poezia *Ninsoarea
capitală*, cuplul poartă pe umeri marele păcat și este pregătit să-și primească pedeapsa: „Să
ne ningă până s-or săruta să ne urască,/Să ne ningă în numele tuturor răzburărilor,/ Să ne
ningă, fir-ar a dracului de viață.” Această fugă se realizează prin contopirea cu natura și
dispariția lui în adâncurile acesteia: „Noi vom intra în zăpadă definitiv.” Această pedeapsă
poate fi suportată cu o singură condiție: împlinirea și unirea celor doi prin iubire:
„...pedepsiți-ne,/În numele tatălui, și-al fiului, și-al sfântului duh. Amin./Dar să fim împreună
acum și pururea/Amin, amin, amin. Ninsoarea capitală.”

Ruperea unei părți din întreg ar însemna o mare durere: „Atât de grabnic mi-ai intrat
în sânge,/Atât de mult trăiești în sinea mea/Încât și zgâriindu-mă aș plânge/Temându-mă
că-n strop te pierd cumva.” Astfel, pierderea unei părți ar însemna neputința de a continua
viața: „Și brusc am înțeles că fără tine/Eu însumi mor și nu pot învia” (*Eu fără tine*)

3. „Dorința veche-acum pe moarte zace” (Romeo și Julieta, Shakespeare)

Aș vrea să-mi închei lucrarea de față cu un pasaj luat din studiul lui Paul Evdochimov, *Femeia și mântuirea lumii*. Am ales acest citat deoarece mi se pare că el condensează în sine tema lucrării mele: dorința omenirii de a regăsi totalitatea, totalitatea fiind atribuită androgenului: „La întrebarea Salomeei: Când va veni împărăția cerurilor?, Domnul răspunde: Atunci când veți distruge haina rușinii și când doi vor fi unul și când bărbatul și femeiescul nu va mai fi ca bărbatul și femeiescul. Rușinea este un sentiment simptomatic, el arată că este ceva de ascuns, de păstrat pentru sine. Când bărbatul și femeia erau în mod desăvârșit unul al celuilalt, rușinea era de neconceput.” Iată că sfârșitul înseamnă regăsirea androgeniei. Omul scapă de despărțire, scapă de neliniștea căutării, odihnindu-se în TOTALITATE. De aceea, cupluri celebre precum Tristan și Isolda, Romeo și Julieta au alergat spre moarte. Ei erau jumătățile care s-au regăsit, și pentru a putea fi fericiți au alergat spre moarte, adică spre marea totalitate androgenă.

„Mi-e dor de tine
Mi-e dor de tine
Mi-e înăuntrul meu de tine
Mi-e nu știu cum, mi-e nu știu ce
Mi-e dor de tine ca de casă.

Îmi pasă!”

(Îmi pasă, Adrian Păunescu)

Bibliografie:

I. Ediții ale operelor:

1. Păunescu, Adrian, *Cele mai frumoase poezii de dragoste* (vol I și al II-lea), Biblioteca pentru toți, București, 2011;
2. Platon, *Banchetul și alte dialoguri*, Editura Mondero, București, 2008;
3. Rebreanu, Liviu, *Adam și Eva*, Editura Minerva, București, 1998;
4. Shakespeare, William, *Romeo și Julieta*, Editura Pandora, Târgoviște, 2000;

II. Tratamente și cărți de specialitate:

1. Baldock, John, *Femeile din Biblie*, Editura Lider, București, 2008;
2. Bădiliță, Cristian, *Miturile lui Platon*, Editura Humanitas, București, 1996;
3. Biblia sau Sfânta Scriptură, Ediție jubiliară a Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001;
4. Chevalier, Jean, Gheerbrant, Alain, *Dicționar de simboluri*, vol. II, Editura Artemis, București, 1995;
5. Eliade, Mircea, *Mitul reintegrării*, Editura Humanitas, București, 2003;
6. Eliade, Mircea, *Mituri, vise și mistere*, Editura Univers Enciclopedic, București, 2008;
7. Eliade, Mircea, *Tratat de istorie a religiilor*, Ediția a IV-a, Editura Humanitas, București, 2008;
8. Evdokimov, Paul, *Femeia și mântuirea lumii*, Asociația filantropică medicală creștină CHRISTIANA, București, 1995;
9. Ficino, Marsilio, *Asupra iubirii sau Banchetul lui Platon*, Editura de vest, Timișoara, 1992;
10. Libis, Jean, *Mitul Androgenului*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005;
11. Muscă, Vasile, *Introducere în filosofia lui Platon*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1994

Din activitățile noastre ...

Concurs on-line de poezie

Eleva Brîncovan Betina, din clasa a V-a, a participat anul acesta la Concursul on-line de poezie organizat de Biblioteca Județeană „Octavian Goga” Cluj. Mica noastră poetă a participat cu trei poezii din seria **Din beția anotimpurilor**.

Basmul toamnei

Toamnă mândră și bogată,
Tu ești foarte colorată!
Cu fructe și bucate,
Noi le-am cules pe toate.

Păsărelele-au plecat,
Câmpul verde s-a uscat,
Și de-acum ne pregătim
Pentru iarnă ne gătim.

Noi, de azi, ne pregătim,
La școală să venim.
Nu ne mai jucăm,
Că trebuie să-nvățăm.

Amorțea iernii

Vine iarna cu fulgi mari
Și îi cerne peste ram.
Peste pomi și rămurele,
Peste geamul casei mele.

La ferestrele-nghețate
Stau copii, privesc departe,
Printre chiciură și brumă
Ei vestesc că iarna-i bună.

Vine iarna cea geroasă
Toți copiii ies din casă

Și se dau pe derdeluș,
Derdeluș, alunecuș.

Iarna-i friguroasă, dar frumoasă!
Ne jucăm cu toții-acasă
Cu sănii și bulgări mari
Asta-i viața de școlar!

Veselia primăverii

Primăvara, iată, vine
Iarăși pe la mine,
Pe la tine, pe la noi,
Chiar și pe la voi!

Păsărelele se-ntorc
Pisicile nu mai torc,
Barza iar se laudă
Că ea hrană caută.

Pe câmpuri înverzite,
Sunt florile înflorite.
Afară este cald
De ne băgăm sub gard.

Afară sunt rățuștele
Care seamănă cu găluștele
Iar pomișorii-s gălbiori, roșiori...
Aceasta este plăcerea tuturor!

Canavaua textului - Hanul Ancuței - de la slovă, la machetă

Textul ne dă șansa să percepem lumea ficțională în imagini create în mare parte de imaginația noastră. De-a lungul timpului, am realizat numeroase proiecte constructiviste plecând de la text și ajungând la culoare, muzică, machetă. Cel mai mediatizat proiect de acest gen, s-a realizat în vara anului 2011, în cadrul Școlii de vară *Zile de distracție la Școala Mare*. Atunci, participanții au construit Moara cu noroc, după care au plecat pe urmele lui Lică Sămădău.

Elevii clasei a VII-a au avut parte de o săptămână mai deosebită. După ce au citit Hanul Ancuței de Mihail Sadoveanu, respectând rigorile textuale au construit hanul care semăna mai mult a „cetate” unde se depănau nenumărate povești, „într-o depărtată vreme”. Așa cum au știut ei, au realizat o machetă foarte frumoasă. Au

înălțat cei doi plopi și o ingenioasă fântână, au zidit hanul care oferea protecție vitelor și trecătorilor, iar în mijloc, au așezat un foc și povestitori împreună cu Ancuța care împărțea vin în ulcele.

Aceste proiecte dezvoltă elevilor imaginația și perspicacitatea, iar munca în echipă îi ajută pe aceștia să organizeze sarcina de lucru, să distribuie sarcinile și să rezolve conflictele ajutându-i să se integreze mult mai ușor în viitoarele proiecte.

Felicitări elevilor clasei a VII !

CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE...

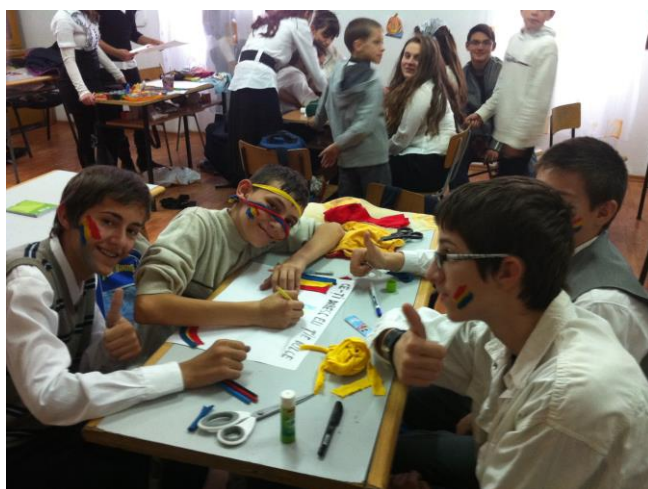

Scriitori, cântăreți, pictori, oameni de cultură și-au manifestat adeseori sentimentele de admirație față de țara noastră. Pe parcursul zilei de 1 Decembrie este rândul nostru să ne amintim de toate momentele frumoase ale istoriei națională și să spunem tare că suntem mândri că suntem români.

Pornind de la cunoscutele versuri ale poeziei eminesciene: „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,/Tânără mireasă, mamă cu amor!/Fiii tăi trăiască numai în frăție/Ca a nopții stele, ca a zilei zori,/Viața în vecie, gloriei, bucurie,/Arme cu tărie, suflet românesc,/Vis te vitejie, fală și mândrie, /Dulce Românie, asta ți-o doresc!”, elevii claselor V-VIII și-au exprimat așteptările și dorințele față de poporul român și țara lor.

Programul a început cu intonarea cântecelor patriotice acompaniați și

îndrumați de doamna profesoară Geicu Vioara. În doar trei luni, doamna profesoară a reușit să organizeze un cor pe trei voci și chiar cu un solist. Acest minunat cor, împreună cu doamna profesoară ne-au amintit de emoționantele versuri ale cunoscutelor cântece patriotice: *Așa-i românul, Românul, Ardealul, Noi suntem români, Pui de lei.*

După acest moment artistic, elevii au fost împărțiți în ateliere și au realizat proiecte pornind de la versul eminescian „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie”. Elevii au lucrat o oră și treizeci de minute realizând proiecte foarte frumoase în care și-au exprimat nevinovatele lor dorințe. Elevii își doresc: „pace, bucurie”, „să trăim în pace”, „în unire să trăim”, „cu toții să ne iubim”, „să înflorești în bogăție, să trăiești în fericire”, „o economie mai bună, o reputație de invidiat și conducători care să ne remarce în lume”, „lume făloasă”, „grădini cu flori și iarbă verde/râuri limpezi și izvoare/Fără lacrimi și durere,/Fără lacrimi și durere/Să-nvățăm cu sânguință,/Și s-avem curaj în toate”, „flori, copaci și fericire/cu oameni buni și multă iubire/și copii cu veselie/zâmbitori, voioși, voinici/Pentru

țara noastră dragă, noi dorim, / păduri nedefrișate și drumuri asfaltate / cu alei înfloritoare și albine zâmbitoare”.

Dacă unii și-au exprimat dorințele în cuvinte, alții și-au exprimat sentimentele prin diferite desene în care au folosit simboluri foarte ingenioase pentru vârsta lor. Dintre cele mai frumoase, voi sublinia desenele care reprezentau „destinul încălțat al României” și cele cinci simboluri necesare unui popor fericit și împlinit: bradul, trifoiul, inima, steaua și banul. Așa cum elevii ne-au solicitat să interpretăm imaginile folosite de ei, așa

vă las eu pe dumneavoastră să vă gândiți la aceste imagini folosite de ei.

Inspirați probabil de stegulețele puse de administrația comunei Livada pe fiecare stâlp, clasa a VIII-a a pregătit tuturor cadrelor didactice, dar și elevilor câte un steguleț pe care l-am purtat cu mândrie întreaga zi. Elevii au primit laude și din partea echipei de conducere a Centrului Cultural Județean Arad. Fiind chemată la sediul Centrului Cultural Județean Arad pentru a semna ultimele documente pentru finalizarea proiectului *Ești în trend și dacă citești, De la puterea buzduganului, la farmecul ghiocului, Ediția a II-a*, echipa de conducere a fost plăcut impresionată atunci când pe ia țesută și brodată de străbunica mea, pe care am purtat-o cu mândrie în ziua de joi, au văzut steagul României realizat de elevii clasei a VIII-a.

Felicitări tuturor elevilor! Cadrele didactice urează tuturor românilor un călduros La mulți ani!

Mihai Viteazul – între realitate și ficțiune

Noțiunile de interdisciplinaritate și transdisciplinaritate își fac din ce în ce mai mult loc în cadrul activităților extracurriculare. De aceea, prof Kuschausen Cristina (profesor de limba română) și prof Duma Sergiu (profesor de istorie) au decis ca pe parcursul unei ore să încerce să ofere elevilor clasei a VIII-a un model de oră interdisciplinară având ca titlu **Mihai Viteazul – între realitate și ficțiune**.

Pe parcursul acestei ore, cadrele didactice și-au propus să fixeze noțiunile de text literar și nonliterar. Ora a debutat cu o recapitulare a textului literar și nonliterar realizată de doamna profesoară Kuschausen Cristina. După ce elevii au lucrat pe grupe, fixând trăsăturile textului literar și nonliterar, elevii au studiat balada cultă *Pașa Hassan*, având ca personaj central pe Mihai Viteazul. Trecerea de la personajul Mihai Viteazul la personalitatea istorică conducătorul Mihai Viteazul a fost realizată de domnul profesor Sergiu Duma. Până la finalul orei, cei doi profesori au făcut o paralelă între cele două noțiuni: personaj-personalitate.

La final, elevii au declarat că au fost încântați ca pe parcursul aceleiași ore să predea doi profesori și au spus că li se pare interesant acest mod de lucru. Pentru a fixa mult mai bine aceste noțiuni, elevii au avut ca temă de realizat o compunere cu titlul: *Mihai Viteazul – între realitate și ficțiune*.

Din lumea cărților, direct pe scenă

Așa cum de nenumărate ori am precizat în articolele noastre, formele educației sunt: educația formală, educația nonformală și educația informală.

Pentru a forma tineri responsabili, școala se ocupă de două niveluri: educația formală: cursurile realizate zi de zi de către cadrele didactice, educația nonformală: activitățile programate de către cadrele didactice în colaborare și cu sprijinul părinților în afara orelor de curs, iar educația informală este sprijinită de mediul familial și de societatea înseși.

Prin activitățile extracurriculare încercăm să oferim educabililor activități diversificate pentru a forma tineri responsabili cu un bagaj cultural complex. De aceea, în calitate de profesor de limba și literatura română, m-am gândit să ofer elevilor o imagine a vieții artistice, mai exact arta teatrală. În urma unei colaborări între Școala Gimnazială Livada și actorii Teatrului de Stat Ioan Slavici Arad, Popan Georgiana și Robert Pavicici, elevii au putut viziona un spectacol de improvizație la care au fost rugați să participe și ei.

Înainte de începerea spectacolului, elevii au avut ocazia să vadă cabina de

machiaj, sala mare a teatrului și viața din culise unde le-a fost explicat atât modul de construcție în oglindă a scenei, cât și componentele motorii care oferă majoritatea efectelor speciale din cadrul spectacolelor. Elevii au fost lăsați să urce pe rând pe scenă pentru a vedea imaginea sălii în lumina reflectoarelor, iar pentru a descoperi acustica sălii de spectacol, fiecare a adresat publicului câteva cuvinte.

După ce Iancu Benjamin a dat semnalul de începerea spectacolului, lovind cu ciocanul în gong, elevii s-au așezat în

sala mare a teatrului și au avut parte de patruzeci de minute de improvizație oferite de actorii mai sus menționați.

Dacă vorbim de viața culturală oferită de orașul nostru, nu puteam să trecem cu vederea Biblioteca Județeană A.D.Xenopol Arad. Chiar în aceeași zi, elevii au avut ocazia să viziteze biblioteca județeană a orașului nostru, intrând în lumea minunată a cărților. Deși au trecut de vârsta claselor primare, elevii au pășit în minunata lume a „ludotecii”, după care au vizitat sala de împrumut cărți pentru adulți (citori peste 14 ani). Elevii au fost foarte impresionați de sala Arte și multimedia unde au vizionat un documentar despre prietenie.

Să știi mai multe, să fii mai bun

Programul **Să știi mai multe, să fii mai bun** s-a desfășurat în perioada 1-5 aprilie și a avut drept scop implicarea tuturor elevilor și a cadrelor didactice în activități care să răspundă intereselor și preocupărilor diverse ale elevilor, să pună în valoare talente și capacitățile acestora în diferite domenii, nu neaparat cele prezente în curriculum național, și să stimuleze participarea lor la acțiuni variate în contexte nonformale.

Pe parcursul săptămânii 1-5 aprilie, la nivelul claselor V-VIII Școala Gimnazială Livada-Arad s-a desfășurat numeroase activități cu caracter sincretic care au îmbinat cultura generală, literatura, arta și sportul.

Dacă pe parcursul semestrului, elevii au fost simpli spectatori al unui spectacol de improvizație realizat de Georgiana Popan și Robert Pavicici, luni, 1 aprilie 2013, la Teatrul de Marionete-Arad, opt eleve, Băițuc Andreea, Faluși Lucina, Făt Florina, Herdeuț Dorothea, Hurezan Florina, Ioja Andreea, Ioja Emanuela, Maior Bertina, au urcat pe scenă și au interpretat rolurile a *Opt femei, după Robert Thomas*. După patru săptămâni de muncă intensă (inclusiv în zilele de sâmbăta) elevele au demonstrat că nu sunt doar niște „mici actrițe” deoarece ele au dat dovadă că seriozitatea și munca în echipă au dat naștere unui mare proiect, demn de invidiat, ceea ce le-a adus titlul de „dragele mele actrițe”. Ceea ce m-a bucurat foarte mult, a fost faptul că în sală ne-au susținut doamna director prof. Hrenciuc Carmen, cadre didactice, numeroși elevi și foști elevi, dar și părinți. Susținerea lor mi-a întărit convingerea că suntem cu adevărat o echipă. Această activitate a avut drept obiective cultivarea interesului față de noi opere literare; stimularea interesului pentru lectură prin jocuri de rol și stimularea gândirii autonome, reflexive și critice în raport cu diversele mesaje receptate. Elevii au participat și la reprezentația altor colegi din țară realizând un schimb de informații și impresii artistice cu formațiile participante. În urma acestei activități, elevii vor îndrăgi arta dramatică, vor descoperi și cultiva talente interactiv-socială, își vor lărgi orizontul cultural, își vor dezvolta imaginația și spiritul creator. Copiii vor fi stimulați în realizarea unor spectacole de înaltă ținută artistică atât ca spectatori, cât și ca interpreți în formațiile de teatru.

În cadrul proiectului de promovare a lecturii Citește și tu! elevii au realizat proiecte sincretice redactând parodii având ca suport diferite texte literare la alegere. Pe lângă aceste parodii, elevii au avut de realizat postere privind tema și personajele din următoarele opere

An școlar 2012/2013

literare: *Cișmigiu & Comp.*, Grigore Băjenaru, *Ucenicul vraciului*, de Joseph Delaney și *Cititorul din peșteră*, de Rui Zink. Elevii au realizat o abordare interdisciplinară a operelor. Planșele vor fi selectate pentru a participa la Concursul Național Citește și tu!, Școala Gimnazială Livada participând la acest concurs pentru al treilea an consecutiv, iar anul trecut chiar a fost premiată, numeroși elevi luând premiul I.

Harap-Alb și zmeul hidos

Harap-Alb este voinic
Și arată foarte șic.
Pe zmeul cel urâțel
L-a învins cu-n degețel.
Harap-Alb l-a și certat
Iar zmeul fugea supărat
Ca un iepure speriat.
El este foarte furios,
Pe prințul cel frumos
Că mereu acesta revanșa a cerut
Și mereu zmeul a pierdut.
Harap-Alb are lipici
La toate fetele de pe-aici,
„-Dar eu, un zmeu amărât,
Rămân mereu fără cuvânt
Căci el mi le fură pe toate
Fără să se gândească la alte suflete
Ce rămân fără prințese de top
În lumea de photoshop.”
Într-o zi pe când mergea
Cu prințesa lui se-ntâlnea,
Dar zmeul cel urât,
Dintr-o peșteră a apărut.
Pe prințesă a furat-o
Pe un farmec tărâm a dus-o,
Prințului să-i facă-n ciudă
Că în sfârșit a reușit
Să-și găsească o fată șic.
Dar s-a gândit s-o lase baltă
Să renunțe la tot
Din cauză că era prea tont.
(Bran Eduard, Dregan Marian, Făt Ioan,
Pleșa Miruna, Țuțuian Mădălina)

Ce trăznaie la cireș !

Într-o zi, ce m-am gândit?
Să mă fac de negăsit,
Mama, tata, frați, surori
Mă caută printre flori.
Dar să vezi ce m-am gândit:
Să urc pomul cel vestit
Și mâncând, mâncând cireșe,
Iac-un vierme mititel
Scoate capul prichindel,
Din cireș a apărut
Bietul copt și tot bătut.
Dar să vezi ce grozăvie,
Iac-o pe mătușa-n vie,
Smulge o nuia turbată
Și începe să mă bată,
Iar eu sprinten și vioi
Mă dădui pe un crengoi,
Și... fugi Ioane prin păpușoi.
Unchiulețul cel turbat
Vine seara să ceară plată.
Dar să vezi ce s-a-ntâmplat
Când tăticul a aflat,
Și-atunci vai de capul meu
M-a caftit ca pe-un dulău.
Ș-acum dragii mei vă spun,
Sănătate și drum bun!
(Brojban Andra, Faluși Alexandra,
Măcean Darius, Țuțuian Denis,
Voimereștean Răzvan)

Activitatea Facebook-ul personajelor a urmărit cultivarea în rândul tinerilor a interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi într-un mediu ambiant: biblioteca școlii, șezători literare; cultivarea interesului față de noi opere literare; valorificarea valențelor creative ale elevilor; motivarea elevilor participanți la o lectură activă; stimularea elevilor în exersarea scrierii creative și stimularea gândirii autonome, reflexive și critice în raport cu diversele mesaje receptate. Elevii au realizat numeroase prezentări ale personajelor pe o rolă de fax, care a avut ca sursă de inspirație imaginea de profil a cunoscutei rețele de socializare Facebook, realizată sub forma unei scrisori fluviu. Această activitate a continuat și pe parcursul vacanței, în cadrul Clubului de vacanță, la care au participat și numeroși foști elevi și copii din alte școli din Arad, realizând peste cincisprezece metri de „facebook-ul personajelor”. Elevii au selectat personaje din diferite opere literare studiate în cadrul întâlnirilor cercului de lectură: *Ultimul elf*, de Silvana de Mari,

Elevul Dima dintr-a șaptea, de Mihail Drumeș, *Anotimpuri*, de Radu Tudoran, *Șatra*, de Duiliu Zamfirescu, *Invenția lui Hugo*, de Brain Selznick, *Micul Prinț*, de Saint Exupery etc. Această activitate sperăm că o vom putea prezenta și pe raza comunei Livada. Tot atunci vom prezenta și proiectele realizate cu ocazia campaniei de promovare a lecturii Citește și tu!

O activitate care a încântat papilele gustative a fost *Gândește local, acționează global*. Elevii au pregătit delicioase sandviciuri, iar elevii clasei a V-a au pregătit medalioane din ciocolată. Cu sprijinul părinților, elevii au avut sucuri, brișe și chec cu ciocolată. Nimic nu poate încânta sufletul unui cadru didactice, decât faptul de a fi căutat de foști elevi. Așa s-a întâmplat în ultima zi a programului când foști elevi au dat o mână de ajutor actualilor mei elevi. O altă activitate interesantă a fost

vizita la ferma C.A.I. Curtici. Aici, elevii au văzut modul de organizare al unei ferme, timpul de lucru necesar într-o fermă, dar au învățat despre avantajele unei astfel de afaceri pentru populația din zonă și a întregului județ. Atracția cea mai mare a fost un mic ponei care a stat la photoshop până când toți elevii și-au asigurat o mică amintire cu acesta (vă mărturisesc că nici cadrele didactice nu s-au lăsat mai prejos). După aceea, elevii au pornit spre Parcul Dendrologic Macea pentru o plimbare frumoasă în inima naturii.

Activitățile propuse au excedat curriculumul național și sper că au adus un plus-valoare întregii comunități școlare, prin competențe, coeziune, spirit de echipă și, nu în ultimul rând, prin zâmbetele elevilor noștri și dascălilor implicați.

Facebook-ul personajelor

Preocupările tinerilor din ziua de astăzi le cunoaștem foarte bine. Jocurile pe calculator, ore întregi petrecute în fața calculatorului navigând pe diferite rețele de socializare, cum ar fi Facebook, ocupă tot timpul elevilor. Adeseori, la ore îi găsim adormiți și parcă orice am face nu reușim să-i trezim din amorteală. Gândindu-mă ce activități aș mai putea face pentru a-i determina să citească pentru a răspunde nevoilor și plăcerilor acestora, într-o zi, mi-a venit o idee: facebook-ul personajelor. În momentul în care le-am împărtășit ideea mea imediat zâmbetul a apărut pe fața lor. Au fost atât de încântați, încât au creat imediat o schiță a proiectului, o matrită a imaginii de profil a personajelor, cu alte cuvinte, chiar din prima zi proiectul a prins viață.

Această activitate s-a născut de la ideea unei scrisori fluvii. Prin această activitate, am urmărit ca elevii să realizeze portretul personajelor studiate atât la clasă, cât și în cadrul întâlnirilor cercului de lectură într-un mod cât mai aproape de viața și preocupările lor. Astfel, pe o rolă de fax, am creat profilul a numeroase personaje: *Ultimul elf*, de Silvana de Mari, *Elevul Dima dintr-a șaptea*, de Mihail Drumeș, *Anotimpuri*, de Radu Tudoran, *Șatra*, de Duiliu Zamfirescu, *Invenția lui Hugo*, de Brain Selznick, *Micul Prinț*, de Saint Exupery, *Cișmigiu & Comp.*, de Grigore Băjenaru, *Ucenicul vrăciului*, de Joseph Delaney, *Cititorul din peșteră*, de Rui Zink, *Împăratul muștelor*, de William Golding, *Narnia*, de C.S. Lewis și multe alte povestiri fantasy.

La final, elevii vor putea prezenta o largă „rețea de socializare a personajelor”. Din cauza faptului că este foarte lungă (peste 25 de metri) din păcate nu avem un loc suficient de mare pentru a fi expusă, dar sperăm că munca noastră va fi prezentată și pe raza comunei Livada. Prin acest mod de prezentare dorim ca actul lecturii să fie promovat și îndrăgit de tineri și nu numai.

Munca noastră s-a concretizat în perioada programului *Să știi mai multe, să fii mai bun* și a continuat pe parcursul întâlnirilor Clubului de lectură *În lumea cărților*, dar și în cadrul Clubului de vacanță care s-a desfășurat în perioada 8-12 aprilie 2013.

Clubul de lectură **În lumea cărților** a fost înființat în anul 2008, la Școala Gimnazială Livada Arad, sub coordonarea profesoarei Kuschausen Cristina. Mai târziu, din anul 2011, a funcționat în cadrul Asociației Împreună suntem viitorul.

În anul 2011, a obținut o finanțare de 5000 de lei de la **Centrul Cultural Județean Arad**, iar în 2012, proiectul **Ești în trend și dacă citești, Pe urmele personajului meu preferat** a obținut o finanțare de 5000 EU de la **Petrom**, în cadrul platformei **Țara lui Andrei**, pentru a organiza **Concursul Național Ești în trend și dacă citești**. Pe lângă această susținere, **Centrul Cultural Județean Arad** a susținut **Ediția a II-a a proiectului Ești în trend și dacă citești, De la puterea buzduganului, la farmecul ghiocului**, proiectul fiind finanțat cu 3000 de lei.

